

ODDECHOVÁ DETEKTIVKA O LACEY DOYLEOVÉ — KNIHA PRVNÍ

VRAŽDA

NA

PANSTVÍ

FIONA GRACE

Fiona Grace

Vražda na panství

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51922898

Vražda na panství:

ISBN 9781094305189

Аннотация

VRAŽDA NA PANSTVÍ (ODDECHOVÁ DETEKTIVKA O LACEY DOYLEOVÉ – KNIHA PRVNÍ) je úvodní kniha v kouzelné nové sérii oddechových detektivek od Fiony Grace. Lacey Doyleová, devětatřicetiletá a čerstvě rozvedená žena, potřebuje drastickou změnu. Musí odejít z práce, uniknout ze spárů své příšerné šéfkyně a New Yorku a nechat za sebou svůj dosavadní zběsilý život. Aby si splnila, co si v dětství slíbila, rozhodne se hodit všechno za hlavu a připomenout si dovolenou z dětských let, kdy s rodinou navštívila malebné městečko Wilfordshire na anglickém pobřeží.

Wilfordshire vypadá přesně tak, jak si ho Lacey pamatuje, od jeho nestárnoucí architektury přes dlážděné ulice až po překrásnou přírodu hned na jeho prahu. Lacey se ani nechce vracet domů, a tak se spontánně rozhodně, že zůstane a pokusí se splnit si svůj dětský sen: otevřít si vlastní starožitnictví. Lacey má konečně pocit, že se její život začíná ubírat správným směrem, když vtom se její slavná nová zákaznice objeví mrtvá.

Vzhledem k tomu, že je Lacey ve městě nováček, se všechny zraky okamžitě obrací k ní a jí nezbyvá, než na vlastní pěst očistit svoje jméno.

Nyní si musí poradit s provozem svého podniku, nepřátelskou sousedkou odvedle, laškovným pekařem naproti přes ulici a k tomu všemu ještě vyřešit případ—opravdu je tenhle nový život vším, co od něj Lacey očekávala?

Druhá kniha v sérii—SMRT A PES—je již také k zakoupení v předprodeji!

Содержание

Kapitola první	7
Kapitola druhá	17
Kapitola třetí	34
Kapitola čtvrtá	49
Kapitola pátá	57
Kapitola šestá	66
Kapitola sedmá	71
Конец ознакомительного фрагмента.	80

Fiona Grace

Vražda na panství

Autorská práva © 2019 Fiona Grace. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci této autorky. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv Helen Hotson a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

Fiona Grace

Debutující spisovatelka, Fiona Grace, je autorkou série ODDECHOVÝCH DETEKTIVEK O LACEY DOYLEOVÉ, v níž dosud vyšla VRAŽDA NA PANSTVÍ (Kniha č. 1), SMRT A PES (Kniha č. 2) a ZLOČIN V KAVÁRNĚ (Kniha č. 3). Fiona od vás moc ráda uslyší, proto prosím navštivte www.fionagraceauthor.com, kde můžete získat bezplatné e-knihy, dozvědět se nejnovější zprávy a zůstat v kontaktu.

Follow me on BookBub

<https://www.bookbub.com/authors/fiona-grace>

KNIHY OD FIONY GRACE

ODDECHOVÉ DETEKTIVKY O LACEY DOYLEOVÉ
VRAŽDA NA PANSTVÍ (Kniha č. 1)
SMRT A PES (Kniha č. 2)
ZLOČIN V KAVÁRNĚ (Kniha č. 3)

Kapitola první

Bez zavinění.

Tak to v rozvodových papírech stálo; černým inkoustem a tlustými písmeny se to ostře rýsovalo proti bělostnému archu papíru.

Bez zavinění.

Lacey si při pohledu na dokumenty hlasitě povzdechla. Nevinně vyhlížející manilovou obálku jí před okamžikem podal podřobaný puberták, který se přitom tvářil tak znuděně, jako by jí nedoručoval nic neobvyklejšího než rozváženou pizzu. A přestože Lacey okamžitě věděla, proč dostává dopis do vlastních rukou, nic to s ní v tu chvíli neudělalo. To až potom, když se svalila na pohovku v obývací místnosti—kde na konferenčním stolku ještě pořád stálo cappuccino, jež tam po zaznění zvonku nechala vysílat do vzduchu malé obláčky páry—a vytáhla z obálky ony osudné dokumenty. Teprve tehdy to na ni opravdu dolehlo.

Rozvodové papíry.

Rozvod.

Její první reakcí bylo dát se do křiku a rozházet papíry po podlaze, asi jako arachnofobik, kterému někdo právě poslal živou tarantulu.

A tam teď také ležely, rozprostřené na moderním a mimořádně drahém koberci, jež dostala darem od své šéfové, Saskie, z firmy interiérového designu, kde pracovala. Ze země

na ni upřeně zírala slova David Bishop vs Lacey Bishopová. Z nesmyslné směsice písmen se jí před očima náhle začala formovat slova: rozpad manželství, neslučitelné rozdíly, bez zavinění...

Váhavě dokumenty zvedla.

Samozřejmě to nebylo žádné překvapení. Koneckonců, David ukončil jejich čtrnáctileté manželství zvoláním „Ozve se ti můj právník!“ Ani to však Lacey nedokázalo připravit na to, jaký citový dopad na ni bude mít opravdu ty papíry držet v ruce. Cítit jejich váhu, jejich skutečnost, a vidět ta příšerná, tlustě vytištěná, černá slova, prohlašující, že za to nikdo nenese vinu.

Tak už to v New Yorku chodilo—nesporné rozvody přece nejsou tak chaotické, no ne? – ovšem „bez zavinění“ připadalo Lacey vážně trochu přemrštěné. Veškerá vina pochopitelně spočívala na její straně, tedy přinejmenším podle Davidova názoru. Třicet devět a děti nikde. Ani nejmenší náznak touhy po mateřství. Žádné návaly hormonů, když se před ní zjevovaly obličejje dětí jejích kamarádek—kterých bylo víc než požehnaně; vynořovaly se před ní v nekonečném zástupu malých rozkošných tvářiček k zulíbání, jež v ní vzbuzovaly absolutní nic.

„Tikají ti hodiny,“ poznamenal David jedné noci nad skleničkou vína Merlot.

Ovšem co měl samozřejmě na mysli, bylo „Naše manželství je časovaná bomba.“

Lacey se z hrdla vydral hlasitý povzdech. Kdyby jen ve svých pětadvaceti letech, v blaženém opojení bílých konfet a

bublajícího šampaňského, věděla, že pokud dá přednost své kariéře, takhle velkolepě se jí to vymstí.

Bez zavinění. Ha!

Odešla najít propisku—končetiny jako by náhle měla z oceli—a našla jednu v kastlíku na klíče. Alespoň teď všechno bylo uklizené. Už nehrozilo, že by kolem David pobíhal a hledal ztracené boty, ztracené klíče, ztracené peněženky, ztracené brýle. Nyní našla všechno přesně tam, kde to nechala. V té chvíli jí to však jako zas taková výhra nepřišlo.

S perem v ruce se vrátila k pohovce a položila ho nad přerušovanou čáru na papíře, kde ho měla podepsat. Avšak místo, aby propisku přiložila k papíru, Lacey se s perem zastavila nad linkou, sotva milimetr nad papírem, jako by jí v podpisu bránila nějaká neviditelná bariéra. Její pozornost zaujal paragraf pod hlavičkou „doložka o podpoře manžela“.

Lacey se zamračila, obrátila na příslušnou stránku a přečetla odstavec očima. Jelikož z páru vydělávala víc a sama vlastnila byt na Upper Eastside, kde teď seděla, bude muset Davidovi „ne déle než dva roky“ platit „pevně stanovenou částku“, aby si mohl „zařídít“ nový život na „obdobné úrovni, na jaké žil doposud“.

Lacey nedokázala zadržet pochmurný smích. Ach, ta ironie! David vydělává na její kariéře, přestože přesně kvůli ní se jejich manželství v první řadě rozpadlo! Jemu to tak samozřejmě připadat nebude. David by to pravděpodobně nazval „odškodněním“. Když šlo o rovnováhu, spravedlnost a vyrovnanost, vždycky to byl puntičkář. Lacey však moc dobře

věděla, co ty peníze ve skutečnosti představují. Odplatu. Pomstu. Trest.

Způsob, jak mě nakopnout do řiti hned dvakrát, pomyslela si.

Lacey se znenadání rozmlžil zrak a na jejím příjmení se objevila kaňka. Inkoust se rozpil, papír zvlnil. Z oka jí skanula neposlušná slza. S vervou si provinilé oko promnula zadní stranou ruky.

Budu si muset změnit jméno, napadlo ji, zatímco upírala pohled na nyní zdeformované slovo. Vrátit se ke svému rodnému příjmení.

Lacey Fay Bishopová již neexistovala. Byla vymazána. To jméno patřilo manželce Davida Bishopa a tou ženou přestane být, jen co to nad přerušovanou čarou stvrdí svým podpisem. Znovu z ní bude Lacey Fay Doyleová, dívka, s níž neměla nic společného od svých pětadvaceti let a na niž si sotva vzpomínala.

Příjmení Doyleová však mělo pro Lacey ještě menší význam, než to, které si na posledních čtrnáct let vypůjčila od Davida. Otec je opustil, když jí bylo sedm, hned po návratu z dokonalé rodinné dovolené v idylickém přímořském městečku Wilfordshire v Anglii. Od té doby ho neviděla. Jeden den s nimi lízal zmrzlinu na hrbolaté, divoké, větrem bičované pláži a další den se po něm slehla zem.

A ona teď selhala úplně stejně jako její rodiče! Po všech těch slzách, které v dětství prolila nad svým nepřítomným otcem, po všech těch rozzuřených nadávkách, kterými občastovala svou matku, neudělala nic lepšího, než že zopakovala jejich chyby!

Nechala své manželství ztroskotat přesně jako oni. Jediný rozdíl byl v tom, utěšovala se Lacey, že ona po sobě nezanechá žádné vedlejší škody. Její rozvod se nepodepíše na dvou rozrušených, ublížených dcerách.

Dál zírala na tu zatracenou linku. Dožadovala se, aby jí podepsala. Lacey se k tomu však stále neměla. Myšlenkami se zadržela u svého nového jména.

Možná bych se mohla příjmení prostě dočista zbavit, uvažovala s hořkostí. Mohla bych si říkat Lacey Fay, jako nějaká popová hvězda. Cítila, jak jí v hrudi začíná bublat hysterie. Ale proč v tom případě končit u toho? Za pár dolarů si můžu jméno klidně změnit, na co chci. Mohla bych být—rozhlédla se kolem sebe po inspiraci a oči jí padly na šálek kávy, který ležel stále nedotčený před ní na stolku—Lacey Fay Cappuccino. Proč ne? Princezna Lacey Fay Cappuccino!

Hlasitě se rozesmála, zaklonila hlavu s leskle tmavými kadeřemi a s chechtáním ji obrátila ke stropu. Netrvalo to však dlouho a její smích ustal stejně náhle, jako začal. V prázdném bytě se rozhostilo ticho.

Lacey na rozvodové papíry rychle naškrábala svůj podpis. Hotovo.

Usrkla si kávy. Byla studená.

* * *

Lacey nastoupila jako každý den do nacpaného metra, které

vyrazilo směrem k její kanceláři, kde pracovala jako asistentka interiérové designérky. Podpatky, kabelka, vyhýbání očnímu kontaktu—od ostatních dojíždějících se nijak nelišila. Až na to, že lišila. Protože z toho půl milionu lidí, co se právě v dopravní špičce nechávali unášet newyorským metrem, dostala ona jediná tohle ráno rozvodové papíry—tak jí to alespoň připadalo. Byla nejnovější členkou klubu zklamaných rozvedených.

Lacey cítila, jak se jí do očí derou slzy. Potřásla hlavou a přinutila se myslet na pěkné věci. Myšlenky se jí okamžitě stočily k Wilfordshiru a tamější poklidné, divoké pláži. Najednou se jí živě vybavilo šplíchání moře a slaný vzduch. Vzpomínala na zmrzlinářské auto s otravnou zvonivou znělkou, na horké hranolky—chips, tak se jim tam prý podle táty říkalo—které prodávali v malých polystyrenových vaničkách s ještě menší dřevěnou vidličkou, a na to, jak se jí všichni racci snažili je ukradnout, jen co na vteřinku obrátila pozornost jinam. Myslela na své rodiče, na to, jak jim na té dovolené obličej je jen zářily.

Copak to všechno byla lež? Bylo jí tehdy teprve sedm, Naomi čtyři a ani jedna z nich nebyla dost stará na to, aby pochytily jemné rozdíly v emocích dospělých. Její rodiče uměli zjevně velice dobře skrývat, co se děje, protože se všechno zdálo v naprostém pořádku, dokud se to zničehonic ze dne na den úplně nezhroutilo.

Vypadali v té době opravdu šťastní, přemítala Lacey. Jenže vnějšímu světu by zřejmě připadalo, že i ona s Davidem mají vše, co si mohou přát. A taky že měli. Skvělý byt. Dobře placená,

naplňující zaměstnání. Pevné zdraví. Jen ta zpropadená děcka, co pro Davida najednou nabyla takové důležitosti. Vlastně k tomu došlo skoro tak znenadání, jako k odchodu jejího otce. Možná to byla mužská záležitost. Zničehonic je přepadne chvíle heuréky a jak se jednou rozhodnou, už je nic nezviklá. A tak cokoli jim stojí v cestě, to spálí na popel, protože proč se obtěžovat a nechávat něco neporušené?

Lacey vystoupila z metra a vmísila se do davu lidí, kteří se tlačili ulicemi New Yorku. Celý život to tu nazývala domovem. Teď jí ale přišlo, že ji město dusí. Odjakživa milovala jeho čilý ruch, o podnicích ani nemluvě. Nyní ji však zaplavila hluboká touha po radikální změně. Po novém začátku.

Zatímco pěšky kráčela posledních pár bloků ke své kanceláři, vytáhla z tašky telefon a zavolala Naomi. Její sestra se ozvala po prvním zazvonění.

„Všechno v pořádku, zlato?“

Naomi napjatě čekala, až jí přijdou rozvodové papíry, a proto zvedla telefon tak rychle i navzdory časně hodině. Lacey se ovšem o rozvodu bavit nechtěla.

„Vzpomínáš si na Wilfordshire?“

„Hm?“

Naomi zněla ospale. Jelikož se jednalo o svobodnou matku, vychovávající nejneposednějšího sedmiletého kluka na světě, Frankieho, nebylo se čemu divit.

„Wilfordshire. Poslední dovolenou, co byli máma s tátou ještě spolu.“

Na okamžik zavládlo ticho.

„Proč se mě na to ptáš?“

Naomi se stejně jako jejich matka zapřísáhla nikdy nemluvit o ničem, co se týkalo jejich otce. Byla mladší, když odešel, a prohlašovala, že nevidí důvod, proč by měla plýtvat energií na to, aby si dělala hlavu z nepřítomnosti člověka, na kterého se ani nepamatuje. Pak ale jedné páteční noci vypila o panáka víc, než jí prospělo, a přiznala, že si ho pamatuje moc dobře, často se jí o něm zdá a tři roky strávila docházením na týdenní terapie, kde na jeho odchod sváděla neúspěch všech svých dospělých vztahů. Naomi se ve čtrnácti vrhla do kolotoče vášnivých, bouřlivých románků, z něhož už nikdy nevystoupila. Lacey se z Naomina milostného života točila hlava.

„Dneska přišly. Papíry.“

„Ach, zlato. To je mi moc líto. Jsi—FRANKIE, POLOŽ TO NEBO UVIDÍŠ!“

Lacey sebou škubla a odtáhla si telefon od ucha, zatímco Naomi Frankiemu na druhé straně hrozila smrtí, jestli okamžitě nepřestane dělat, co nemá dělat, ať už to bylo cokoli.

„Promiň, zlato,“ ozvala se Naomi a hlas se jí vrátil zpět do běžné pokojové úrovně. „Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Lacey se odmlčela. „Ne, popravdě řečeno nejsem. Mám chuť udělat něco spontánního. Na stupnici od jedné do deseti, jak šílené by bylo, kdybych se ulila z práce a nasedla na příští let do Anglie?“

„Ehm, řekněme jedenáct? Vyhodí tě.“

„Požádám o osobní volno.“

Lacey málem slyšela, jak Naomi obrácí oči v sloup.

„Saskii? Vážně? To myslíš, že ti dá třeba jen jediný den osobního volna? Ženská, co tě loni přinutila pracovat i přes Vánoce?“

Lacey otráveně zkroutila rty. Máma tvrdila, že to gesto zdělila po otci. „Musím něco udělat, Naomi. Dusí mě to tady.“ Zatahala za límec svého roláku, který jí náhle připadal jako oprátka.

„To je pochopitelné. Nikdo ti to nemá za zlé. Jen se nepouštěj do ničeho unáhleného. Chci říct, že sis vybrala kariéru místo Davida. Tak ji neriskuj.“

Lacey se zarazila a zmateně svraštila obočí. Copak takhle si Naomi její situaci vyložila?

„Já si nevybrala kariéru místo Davida. Dal mi ultimátum.“

„Vysvětluj si to, jak chceš, Lace, jen... FRANKIE! FRANKIE, JÁ PŘÍSAHÁM—“

Lacey mezitím dorazila do práce. Povzdechla si. „Zatím čau, Naomi.“

Ukončila hovor a zvedla pohled k vysoké cihlové budově, které věnovala patnáct let svého života. Patnáct let práci. Čtrnáct Davidovi. Určitě bylo načase, aby něco věnovala sobě? Aspoň jednu krátkou dovolenou. Vzpomínkový výlet. Týden. Dva týdny. Ne víc než měsíc.

S náhlým pocitem odhodlání vešla do budovy. Saskia stála u počítače a štekala příkazy na jednoho z vyděšeně vyhlízejících stážistů. Lacey nedala šéfové šanci říct jediné slovo, místo toho

ji zvednutím ruky umlčela

„Beru si na nějakou dobu osobní volno,“ oznámila.

Sotva stihla zahlédnout, jak se Saskia mračí, než se otočila na patě a vypochoďovala stejnými dveřmi, jakými před okamžikem vešla.

O pět minut později držela Lacey v ruce telefon a objednávala si letenku do Anglie.

Kapitola druhá

„Ty ses oficiálně zbláznila, ségra.“

„Beruško, vždyť se chováš úplně nesmyslně.“

„Je teta Lacey v pořádku?“

Naomina, mámina a Frankieho slova Lacey kroužila hlavou, zatímco vystupovala z letadla na asfaltovou plochu letiště Heathrow. Možná že vážně zešílela, když nasedla na první letadlo z letiště JFK, aby strávila sedm hodin ve vzduchu jen se svou kabelkou, myšlenkami a sportovní taškou plnou oblečení a hygienických potřeb, které si na poslední chvíli nakoupila v řetězových obchodech na odletovém terminálu. Nicméně otočit se takhle k Saskii, k New Yorku i k Davidovi zády byl naprosto povznášející pocit. Najednou se zase cítila mladá. Bezstarostná. Dobrodružná. Odvážná. Popravdě jí to připomínalo Lacey Doylovou př. D. (před Davidem).

Oznámit své rodině—a to ještě ke všemu přes hlasitý odposlech—že se bez varování vydává do Anglie, už tak povznášející nebylo. Nikdo z nich totiž zjevně nedisponoval žádným filtrem, a všichni tři měli nepříjemný zvyk říkat nahlas, co si myslí.

„Co když tě vyhodí?“ bědovala máma.

„To si piš, že ji vyhodí,“ přisadila si Naomi.

„Teta Lacey se zhroutila?“ chtěl vědět Frankie.

Lacey si dokázala představit, jak celá trojice sedí kolem

konferenčního stolku a usilovně se snaží splasknout jí její bublinu. Jistěže to tak ve skutečnosti nebylo. Jenom jí jako její nejbližší a nejdražší museli naservírovat krutou pravdu. Kdo jiný by to taky v téhle nové, neznámé éře, p. D. – po Davidovi— udělal?

Lacey následovala ostatní rozespalé cestující a prošla letištní halou. Ve vzduchu se vznášelo proslulé anglické mrholení. Tolik k jarnímu počasí. S vlasy zkrabacenými vlhkostí se Lacey zastavila a konečně se na chvíli zamyslela. Jenže teď už stejně nebylo cesty zpátky, ne poté, co přetrpěla sedmihodinový let a oloupila svůj bankovní účet o několik stovek dolarů.

Terminál se nacházel v obrovské budově připomínající skleník, všude samá ocel a namodralé sklo, a zakrývala ho supermoderní klenutá střecha. Lacey vstoupila do nablýskané, vydlážděné místnosti, zdobené kubistickými nástěnnými malbami pod záštitou starobyle působící British Building Society, a zařadila se do fronty před pasovou kontrolou. Když na ni přišla řada, přistoupila k přepážce, odkud na ni shlížela blondáta žena s tmavě černým, hranatě namalovaným obočím. Lacey jí podala svůj pas.

„Důvod návštěvy? Práce nebo rekreace?“

Policistka měla drsný přízvuk, jenž se v ničem nepodobal jemné řeči britských herců, které Lacey tak okouzleně poslouchala ve svých oblíbených pozdních talk show.

„Jsem na dovolené.“

„Dyť nemáte letenku nazpátek.“

Lacey se na okamžik zarazila, než jí mozek přeložil, co se jí to žena svou neobvyklou mluvou pokouší sdělit. „Je to časově neomezená dovolená.“

Policistka povytáhla své tmavé obočí, přestala se mračit, místo toho se jí však ve tváři usadilo podezření. „Jestli tu hodláte pracovat, musíte mít vízum.“

Lacey zavrtěla hlavou. „Nehodlám. Práce je to poslední, co bych tu chtěla dělat. Mám za sebou čerstvý rozvod. Potřebuju jen trochu času a prostoru, abych si vyčistila hlavu, nACPávala se přitom zmrzlinou a koukala na béčkové filmy.“

Obličej ženy za přepážkou rázem soucitně roztál, což Lacey napovědělo, že i ona zřejmě patří ke členům klubu zklamaných rozvedených.

Vrátila Lacey pas. „Příjemný pobyt. A hlavu vzhůru, jasné?“

Lacey polkla, aby se zbavila malého knedlíku, jenž jí uvízl v hrdle, poděkovala policistce a prošla do příletové haly. Tam už tradičně postávalo několik hloučků lidí, kteří čekali až se mezi příchozími objeví jejich milovaní. Někteří drželi v ruce balónky, jiní květiny. Skupinka dětí s velice světlými vlasy zvedala ceduli s nápisem „Vítej doma, mami! Stýskalo se nám!“

Nikdo z nich tu samozřejmě nestál proto, aby přivítal Lacey. Zamířila k východu na opačném konci haly a myslela přitom na to, jak ji David už nikdy na žádném letišti nepřivítá. Kdyby jen věděla, že když ji po návratu z minulé služební cesty—do Milána, kam jela koupit starožitnou vázu—překvapil na letišti se širokým úsměvem na tváři a obří kyticí barevných kopretin v rukou, bude

to naposledy. Víc by si ten okamžik vychutnala.

Venku si Lacey přivolala taxíka. Byl to typický černý hackney carriage, jak jim tu říkali, a ji při pohledu na něj okamžitě zasáhla vlna nostalgie. S Naomi a s rodiči cestovali stejným černým vozem před všemi těmi lety, během té osudné, poslední rodinné dovolené.

„Kam to bude?“ otázal se jí řidič, jakmile vklouzla na zadní sedadlo.

„Wilfordshire.“

Na okamžik zavládlo ticho. Řidič se na svém sedadle obrátil, aby se jí podíval do obličeje. Huňaté obočí mu křivil pochybovačný škleb. „A víte, že to jsou dvě hodiny cesty?“

Lacey zamrkala. Nebyla si jistá, co se jí tím snaží naznačit.

„To nevadí,“ odpověděla s lehkým pokrčením ramen.

Pohlédl na ni s ještě větším zmatením. „Vy jste Amík, vidíte? Hele, nevím, kolik jste zvyklá platit za taxíky u vás, ale na téhle straně rybníka vás dvouhodinová cesta přijde na hezkých pár korun.“

Jeho příkrost Lacey zakočila nejen proto, že vůbec neodpovídala její představě o přidrhlém londýnském taxikáři, ale hlavně kvůli jeho nevyřčené narážce na to, že si takovou cestu nemůže dovolit. Napadlo ji, jestli to má co dělat s tím, že cestuje jako osamělá žena. Když jezdili taxíkem dlouhé vzdálenosti s Davidem, nikdo se jich nikdy na nic nevyptával.

„Mám peníze,“ ujistila řidiče a v hlase jí zazněl mrazivý podtón.

Taxikář se otočil zpátky dopředu a stiskl tlačítko na taxametru. Přístroj zapípal a rozvítel se na něm zelený symbol libry. Lacey zaplavil nový příval nostalgie.

„Jen abyste měla,“ podotkl muž a vyjel s autem od patníku. Tolik k britské pohostinnosti, pomyslela si Lacey.

* * *

Do Wilfordshiru dorazili o slibované dvě hodiny později, Lacey o „dvě stě pádlo“ lehčí. Drahé jízdné—i takřka nepřátelský taxikář—ovšem rychle upadli v zapomnění, jen co vystoupila z vozidla a poprvé se zhluboka nadechla čerstvého, mořského vzduchu. Voněl přesně tak, jak si pamatovala.

Lacey odjakživa žasla nad tím, jak v člověku různé pachy a chutě dokážou probudit tak neskutečně silné vzpomínky— a nyní tomu nebylo jinak. Sotva se jí do chřípí dostal slaný vzduch, cítila, jak jí tělem prostupuje bezstarostná radost, jakou nezažila od té doby, co je opustil otec. Zahltila ji s takovou vervou, až jí to málem vyrazilo dech. Všechna ta úzkost, co ji naplňovala od chvíle, kdy slyšela ustarané reakce své rodiny na její nenadálý výlet, z ní rázem opadla. Nacházela se přesně tam, kde potřebovala.

Vykročila hlavní ulicí. Po mrholení, jež zahalovalo letiště v Heathrow tu nebylo ani stopy; všechno se naopak koupalo v posledních paprscích zapadajícího slunce, které městečku dodávalo magický nádech. Ulice vypadala přesně tak, jak si ji

pamatovala—dlážděný chodník lemovala z každé strany řada starobyklých kamenných domků, jejichž arkýřová okna vyčnívala až nad ochozené kočičí hlavy. Ani jedna z výloh nepadla od její poslední návštěvy za obět modernizaci. Kdepak, nad všemi se stále houpaly zřejmě původní, dřevěné vývěsní štíty a každý obchůdek nabízel zcela jedinečné zboží, ať už to bylo oblečení pro děti, galanterie, pečivo nebo výběrová káva. Dokonce tu měli i staromódní cukrárnu, plnou velkých skleněných dóz, které překypovaly pestrobarevnými sladkostmi, jež si člověk mohl nakoupit za „penci“ na kus.

Byl duben a celé město zdobily veselé praporky na oslavu nadcházejících Velikonoc; táhly se od obchodu k obchodu a křižovaly se obyvatelům nad hlavami. A že se tu těch obyvatel sešla hezká řádka! Lacey usoudila, že museli právě skončit v práci—teď posedávali na lavičkách před hospůdkami a popíjeli pivo nebo se u bistro stolků před kavárnami ládovali zákusky. Zdálo se, že mají všichni dobrou náladu. Jejich radostné klábosení tvořilo příjemnou kulisu, která působila jako uklidňující bílý šum.

Lacey cítila, jak ji zaplavuje konejšivý pocit, že je všechno tak, jak má být, a tak vytáhla telefon a hlavní ulici si vyfotila. Výsledkem byl obrázek jako z pohlednice: vzadu na obzoru se třpytil stříbrný pás moře a nad ním se rozkládalo překrásné červánkové nebe. Lacey ho poslala do rodinného chatu Doyleovic děvčata. Pojmenovala ho tak Naomi, čímž tehdy Lacey dvakrát nepotěšila.

Je to přesně, jak si pamatuju, připsala pod idylickou fotografii.

O chvíličku později jí na mobilu zapíjala odpověď. Byla od Naomi.

Vypadá to, jako kdybys omylem zabloudila do Příčné ulice, ségra.

Lacey si povzdechla. Taková sarkastická odpověď byla pro její mladší sestru typická a ona ji měla čekat. Naomi z ní přece nemohla mít jen tak radost nebo na ni být hrdá, jak se jí povedlo převzít kontrolu nad svým životem.

Tos použila filtr? zareagovala máma o okamžik později.

Lacey obrátila oči v sloup a schovala mobil zpátky do kapsy. Nehodlala nikoho nechat, aby jí zkazil náladu. Zhluboka se nadechla a okamžitě pocítila uklidňující účinky svěžího mořského vzduchu. Bylo k neuvěření, nakolik se tu kvalita ovzduší lišila od znečištěného vzduchu v New Yorku, který musela dýchat ještě toho rána.

Vydala se ulicí dál a podpatky jí klap-klap-klapaly na kamenné dlažbě. Jejím dalším cílem bylo najít hotelový pokoj, kde by se mohla ubytovat na dosud neurčený počet dní, jež stráví v Anglii. Zastavila se u prvního penzionu, který uviděla, oboustranná cedule v jeho okně však hlásila, že The Shire nemá „žádné volné pokoje“. Nic se neděje. Hlavní ulice je dlouhá a pokud Lacey dobře sloužila paměť, bude mít ještě spoustu příležitostí.

Následující penzion—Laurel's—měl sladce růžovou fasádu a tabuli s nápisem „Plně obsazeno“. Jiná slova, stejný význam.

Tentokrát však Lacey v hrudi zaplápolal náznak paniky.

Násilím ho uhasila. To její rodina, nasadili jí brouka do hlavy. Nebyl důvod se znepokojovat. Nebude trvat dlouho a něco si najde.

Pokračovala dál. The Seaside Hotel mezi zlatnictvím a knihkupectvím měl všechny pokoje obsazené a Carol's B'n'B za obchodem s kempingovým vybavením a salónek krásy údajně také neměl žádné místo. Tak to šlo od podniku k podniku, až se nakonec Lacey ocitla na konci ulice.

Nyní už se jí ovšem zmocnila opravdová panika. Jak mohla být tak hloupá a vyjet si sem jen tak, aniž by si předem cokoli zařídila? Celá její kariéra se točila okolo organizování věcí, ale vlastní dovolenou si zorganizovat nedokáže! Neměla s sebou žádné osobní potřeby a teď nemá ani pokoj. Bude se snad muset vrátit stejnou cestou, jakou přišla, a vybalit další „dvě stě pádlo“ za taxíka zpátky do Heathrow, aby nasedla na příští let domů? Není divu, že chtěl David v papírech doložku o podpoře manžela —vždyť jí se s jejími penězi vůbec nedá věřit!

Zatímco jí hlavou vířily úzkostlivé myšlenky, Lacey se otočila na patě, jako by před ní bezmocné rozhlížení po ulici, po níž se sem dostala, mohlo vyčarovat nový penzion. Teprve v tu chvíli si uvědomila, že poslední budova na rohu ulice, před kterou stojí, je hostinec. The Coach House.

S přihloupným pocitem si odkašlala a pokusila se dát trochu dohromady. Pak vešla dovnitř.

Vypadalo to tam jako typická hospoda; po place byly

rozestavené velké dřevěné stoly, na černé tabuli byly psacím písmem bílou křídou napsané speciality pro dnešní večer, v rohu zběsile blikal herní automat. Lacey přistoupila k baru, kde stály na skleněných policích natěsnané láhve vína a na stěně visely dávkovače naplněné různobarevnými druhy alkoholu. Všechno to působilo velice tradičně. Nechyběl dokonce ani přioopilý stařík podřimující na baru s rukama místo polštáře.

Za barem obsluhovala štíhlá dívenka se světle blondřatými vlasy, které měla stažené do neupraveného drdolu na temeni. Vypadala příliš mladá na to, aby pracovala v takovém podniku. Lacey se to rozhodla přičíst tomu, že v Anglii platí nižší věková hranice pro pití alkoholu, nikoli tomu, že čím víc stárne, tím dětštější jí připadají obličeje ostatních.

„Co to bude?“ zeptala se barmanka.

„Pokoj,“ odvětila Lacey. „A sklenku prosecca.“

Měla chuť oslavovat.

Barmanka však zavrtěla hlavou. „Na Velikonoce máme plno.“ Když mluvila, otvírala ústa tak doširoka, že v nich Lacey dokázala zřetelně rozeznat žvýkačku. „Celé město má plno. Ve škole mají prázdniny a spousta rodičů bere děcka do Wilfordshiru a tak. Nejméně dva týdny se nic neuvolní.“ Odmlčela se. „Takže jen prosecco?“

Lacey se musela přidržet baru, aby nezavrávala. Zhoupl se jí žaludek. Teď si opravdu připadala jako nejhluupější ženská na světě. Není divu, že ji David nechal. Vždyť je úplně nemožná zmatkářka. Politováníhodná napodobenina člověka. Klidně si tu

stojí a předstírá, jaká je nezávislá a dospělá, že si sama vyjela do zahraničí, a ve skutečnosti si přitom ani nedokáže sehnat pokoj.

V tu chvíli zahlédla koutkem oka krácející postavu. Otočila se a spatřila, jak se k ní blíží nějaký muž. Bylo mu něco přes šedesát, na sobě měl bavlněnou košili zakasanou do modrých riflí, na lysé hlavě mu seděly sluneční brýle a u pasu měl připnuté pouzdro na mobil.

„Zaslechl jsem správně, že hledáte nějaké ubytování?“ zeptal se.

Lacey se už už chystala říct ne—je sice možná zoufalá, ale nastěhovat se ke chlapovi, kterému je dvakrát tolik co jí, na ni bylo trochu příliš v Naomině stylu—když muž dodal, „Já totiž pronajímám rekreační chatky.“

„Aha?“ hlesla překvapeně.

Muž pokýval hlavou a vytáhl z kapsy svých riflí malou vizitku. Lacey ji přeletěla očima.

Půvabné, útulné, venkovské rekreační chaty Ivana Parryho. Ideální pro celou rodinu.

„Taky mám plno, jak říkala Brenda,“ pokračoval Ivan a pohodil přitom hlavou k barmance. „Až na jednu chatku, co jsem zrovna ulovil v aukci. Není sice ještě úplně připravená k pronajmutí, ale jestli jste fakt nahraná, tak vám ji ukážu. Dal bych vám ji se slevou, jelikož je v trochu zuboženém stavu. Jen dokud se v hotelech zas neuvolní místo.“

Lacey zaplavila úleva. Vizitka vypadala věrohodně a Ivan v ní nezbuzoval žádné varovné signály, že by byl úchyl. Konečně se

na ni usmálo štěstí! Spadl jí ze srdce takový kámen, že by tu jeho holou hlavu nejradši políbila!

„Zachránil jste mi život,“ řekla mu a podařilo se jí se ovládnout.

Ivanovi zrudly tváře. „S takovýma výroky možná počkejte, spíš až to uvidíte.“

Lacey se zasmála. „Ale jděte, jak hrozné to může být?“

* * *

Lacey se s Ivanem po boku plahočila po úbočí útesu a zněla přitom jako žena při porodu.

„Je to na vás moc příkré?“ zeptal se jí muž a hlas mu přetékal obavami. „Měl jsem vám říct, že je to na útesu.“

„Žádný problém,“ zasípala Lacey. „Zbožňuju—výhled—na moře.“

Za tu dobu, co sem šli, se Ivan projevil jako přesný opak vychytralého obchodníka, protože Lacey jednak připomněl slíbenou slevu (ačkoli se ještě ani nebavili o ceně) a jednak ji opakovaně nabádal, aby neměla žádná velká očekávání. Jak ji teď po výšlapu bolela stehna, začínala uvažovat, zda jeho varování přece jen nebyla oprávněná.

Ovšem jen do té doby, než se před nimi na hřebeni kopce vynořil dům. Proti temnící růžové obloze se rýsovala černá silueta vysoké kamenné budovy. Lacey hlasitě zalapala po dechu.

„To je ono?“ otázala se uříčeně.

„To je ono,“ přisvědčil Ivan.

V Lacey se zničehonic probudila síla, o níž si nebyla jistá, odkud pochází, popohnala ji však zbytek cesty na vrchol útesu. Každý krok, jímž se k fascinující stavbě přiblížila, jí z ní odhalil novou část, ještě víc okouzlující, než tu předchozí: půvabnou kamennou fasádu, břidlicovou střechu, popínavé růže, které se ovíjely okolo dřevěných pilířů na verandě, starobylé, masivní, klenuté dveře jako z pohádky. A celý ten výjev obklopoval nekonečný třpytivý oceán.

Lacey mohly oči vypadnout z důlků a otevřená ústa jí visela u prsou, jak se snažila co nejrychleji zdolat posledních pár metrů, které ji od domu dělily. Dřevěná cedule u dveří ohlašovala, že se ocitla u Crag Cottage.

Ivan se zastavil vedle ní a v rukou mu cinkal obrovský svazek klíčů. Urputně se jimi začal probírat. Lacey si připadala jako nedočkavě přešlapující dítě u zmrzlinářského auta, co netrpělivě čeká, až mu pomalý zmrzlinový stroj vydá vytouženou pochoutku.

„Nečekejte žádné zázraky,“ varoval ji Ivan snad po milionté, když konečně našel ten správný klíč—charakteristicky velký, rezavě bronzový klíč, který by klidně mohl odemykat dveře do hradu princezny Lociky. Otočil jím v zámku a otevřel dveře dokořán.

Lacey dychtivě vstoupila do chaty. Téměř okamžitě ji zaplavil nenadálý, avšak nezvykle silný pocit, že přišla domů.

Chodba působila přinejmenším rustikálním dojmem: podlahu

tvořila neopracovaná dřevěná prkna a stěny pokrývaly vybledlé vzorované tapety. Středem schodiště po její pravici se táhl červený plyšový koberec se zlatými běhouny, jako by původní majitel věřil, že se nejedná o malebnou chatku, nýbrž o majestátní sídlo. Na levé straně se nacházely otevřené dveře, které ji přímo vyzývaly ke vstupu.

„Jak jsem říkal, je trochu zubožená,“ omlouval se Ivan, zatímco Lacey pokračovala po špičkách dovnitř.

Ocitla se v obývacím pokoji. Tři stěny zakrývaly tapety s blednoucími mátově zelenými a bílými pruhy, zatímco poslední stěna byla odhalená, takže šlo vidět každý kamenný blok, který ji tvořil. Velké arkýřové okno shlíželo na oceán a snížený parapet fungoval zároveň jako lavice. Celý jeden roh zabírala kamna na dřevo s dlouhou černou rourou a vedle nich stál stříbrný kbelík plný štípaného dříví. Většinu další zdi nebylo ani vidět, protože se před ní tyčila široká dřevěná knihovna. Pohovka, křeslo a podnožka spolu vzájemně ladily a budily dojem originálního nábytku ze čtyřicátých let. Všechno zoufale potřebovalo oprášit, Lacey to však připadalo jen o to dokonalejší.

Otočila se čelem k Ivanovi. Zdálo se, že úzkostlivě čeká na její verdikt.

„Zbožňuju to tady!“ vyhrkla nadšeně.

Ivanův výraz se změnil v překvapení (s náznakem pýchy, neuniklo Lacey).

„Uf!“ vykřikl. „To je ale úleva!“

Lacey se nedokázala ovládnout. Plná vzrušení pobíhala po

pokoji a prohlížela si každou maličkost. Ve zdobené, vyřezávané knihovničce našla pár detektivek se stránkami zkroucenými stářím. O poličku níž ležela keramická pokladnička ve tvaru ovečky a hodiny, které už dlouho netikaly. Úplně dole se nacházela sbírka čajníků z křehkého porcelánu. Pro milovníka starožitností to byl splněný sen.

„Můžu si prohlédnout zbytek domu?“ chtěla vědět Lacey a cítila, jak se jí hrud' nadouvá radostí.

„Jen si poslužte,“ odpověděl Ivan. „Já zajdu dolů do sklepa a zapnu vodu a topení.“

Vyšli do malé, temné chodby a Ivan zmizel průchodem pod schody, zatímco Lacey pokračovala do kuchyně. Srdce jí bušilo nervózním očekáváním.

Jen co prošla dveřmi, hlasitě zalapala po dechu.

Kuchyň vypadala, jako by ji někdo vystříhl z muzea o životě ve viktoriánských dobách. Stála tu pravá černá Arga, z háčků u stropu visely mosazné hrnce a pánvice a přímo uprostřed se rozprostíral veliký čtvercový řeznický stůl. Z okna viděla rozlehlou louku. Na opačné straně elegantních francouzských dveří se nacházela terasa s vratkým stolečkem a židlí. Lacey už si v duchu dokázala představit, jak tam bude sedět, vychutnávat si čerstvě upečený croissant z pekárny a popíjet přitom organickou peruánskou kávu z nezávislé kavárny dole v městečku.

Ze zasnění ji hrubě vytrhlo hlučné bouchání. Ozvalo se odněkud zpod Laceyiných nohou; cítila, jak se podlahová prkna otřásla.

„Ivane?“ zavolala Lacey a spěšně zamířila zpátky na chodbu. „Je všechno v pořádku?“

Otevřenými dveřmi k ní ze sklepa dolehl jeho hlas. „To jen ty trubky. Řekl bych, že už je celá léta nikdo nepoužíval. Možná chvíli potrvá, než se uklidní.“

Nato se domem rozlehlo další obrovské bouchnutí a Lacey nadskočila. Když už teď ale znala jeho neškodnou příčinu, neubránila se smíchu.

Ivan se znovu objevil nad schodištěm do sklepa.

„Tak, to máme všechno hotové. Vážně doufám, že ty trubky nebudou vyvádět příliš dlouho,“ poznamenal svým typicky ustaraným způsobem.

Lacey zavrtěla hlavou. „Přidává to k celkovému půvabu.“

„No, můžete tu zůstat, jak dlouho budete potřebovat,“ dodal. „Budu mít oči na štopkách a pokud se v některém hotelu uvolní místo, dám vám vědět.“

„Nedělejte si starosti,“ uklidňovala ho Lacey. „Tohle je přesně to místo, o kterém jsem ani nevěděla, že ho hledám.“

Ivan ji obdařil jedním ze svých nesmělých úsměvů. „Tak co byste řekla na deset liber za noc?“

Lacey vylétlo obočí. „Deset? To jako dvanáct dolarů nebo tak nějak?“

„Je to moc?“ vyhrkl rychle Ivan a tváře se mu zbarvily do ruda. „Co třeba pět?“

„Je to málo!“ zvolala Lacey a moc dobře si přitom uvědomovala, že s ním smlouvá, aby cenu zvýšil, místo snížil.

Jenže kdyby přijala jeho nehorázně podceněnou nabídku, rovnalo by se to krádeži a Lacey neměla v úmyslu tohoto milého nemotoru zneužít, když ji zachránil ze situace dámy v nesnázích. „Máte tu dobovou chatu se dvěma ložnicemi. Ideální pro celou rodinu. Až se to tu trochu opráší a vycídí, budete si moct s přehledem účtovat i stovky dolarů za noc.“

Zdálo se, že Ivan neví, kam se podívat. Řeči o penězích mu očividně nebyly příjemné, což Lacey jen utvrdilo v názoru, že pro život obchodníka není stavěný. Doufala, že toho žádný z jeho nájemníků nevyužívá.

„Tak co kdybychom se dohodli na patnácti librách za noc?“ navrhl Ivan. „A na to oprášení a cídění vám sem někoho pošlu.“

„Dvacet,“ opáčila Lacey. „A oprášit a vycídit si to tu můžu sama.“ Usmála se a natáhla ruku. „A teď mi dejte ten klíč. Ne jako odpověď neberu.“

Ivanovi nyní kromě tváří zčervenaly i uši a celý krk. Sotva patrným pokývnutím dal najevo souhlas a vložil jí bronzový klíč do dlaně.

„Na vizitce najdete moje číslo. Jestli se něco pokazí, zavolejte mi. Nebo bych spíš měl říct až se něco pokazí.“

„Díky,“ odpověděla Lacey vděčně s malým uchechtnutím.

Ivan odešel.

Teď, když osaměla, se Lacey vydala nahoru, aby dokončila svou prohlídku. Hlavní ložnice se nacházela v přední části domu a měla balkón a výhled na moře. Jednalo se o další místnost, která jako by vypadla z muzea; tento dojem umocňovala jednak

velká postel z tmavého dubu s nebesy a jednak stejně vyvedená skříň, jejíž rozměry by stačily k tomu, aby jí člověk mohl projít do Narnie. Druhou ložnici našla v zadní části domu. Okna tohoto pokoje vyhlížela na louku. Záchod nebyl v koupelně, nýbrž v oddělené místnosti, sotva větší než skříň. K umývání sloužila bílá oválná vana na bronzových nohách. Samostatná sprcha tu nebyla, jen nástavec na kohoutku vany.

Lacey se vrátila do hlavní ložnice a zabořila se do postele s nebesy. Poprvé měla příležitost přehrát si v hlavě události celého toho bláznivého dne a málem ji to porazilo. Ještě dnes ráno byla čtrnáct let vdaná žena. Teď byla svobodná. Před pár hodinami žila v New Yorku a nezadržitelně se hnala za kariérou. Nyní seděla v Anglii, v chatce na vrcholu útesu. Jak nečekané! Jak vzrušující! Za celý svůj život nikdy neudělala něco tak odvážného, ale že to byl panečku skvělý pocit!

Z potrubí se ozvalo hlasité bouchnutí a Lacey zapištěla. Vzápětí se ovšem dala do hurónského smíchu.

Natáhla se na posteli, zírala na látková nebesa nad sebou a naslouchala, jak se vlny nadcházejícího přílivu tříští o útesy. Ten zvuk jí náhle připomněl dlouho ztracenou dětskou touhu žít u moře. Zajímavé, že na ten sen úplně zapoměla. Co kdyby se do Wilfordshiru nevrátila? Zůstal by navždycky pohřbený hluboko v její mysli, kde už by ho nikdy neobjevila? Napadlo ji, kolik dalších vzpomínek se jí asi při zdejším pobytu vrátí. Možná, že až se zítra probudí, půjde trochu prozkoumat městečko a uvidí, na co přitom narazí.

Kapitola třetí

Lacey probudil podivný hluk.

Prudce se posadila. Neznámý pokoj, osvětlený pouze tenkým paprskem denního světla, který sem pronikal mezi zataženými závěsy, ji na okamžik zmátl. Chvilku jí trvalo, než se jí mozek znovu překalibroval a ona si vzpomněla, že už není ve svém new yorském bytě, nýbrž v kamenné chatě na wilfordshirských útesech v Anglii.

Hluk se ozval znovu. Tentokrát nešlo o žádné bouchání trubek, ale o něco úplně jiného. Něco, co znělo jaksi zvířecky.

Zamlženými očima se podívala na telefon a zjistila, že podle místního času je pět hodin ráno. S povzdechem zvedla své malátné tělo z postele. Lacey došlápla na bosá chodidla a okamžitě v končetinách ucítila nesmírnou tíhu, jaká mohla být jedině následkem jet lagu. Opatrně přešla k balkónovým dveřím a rozhrnula závěsy. Před sebou spatřila okraj útesu a rozlehlé moře, které sahalo až na obzor, kde ho střídalo bezoblačné nebe. Právě začínalo modrat. Na trávníku před domem však žádného zvířecího záškodníka nenačapala. Když se zvuk ozval znovu, Lacey se podařilo rozeznat, že přichází z opačné strany domu.

Zachumlala se do županu, který si na poslední chvíli koupila na letišti, a seběhla po skřípajících schodech dolů, aby zkontrolovala, co se děje. Zamířila rovnou do kuchyně v zadní části chaty, odkud jí velká prosklená okna a francouzské dveře

poskytovaly nezakrytý výhled na louku za domem. A tam Lacey konečně našla původce všeho toho rámusu.

Měla na zahradě celé stádo ovcí.

Lacey zamrkala. Muselo jich tam být přinejmenším patnáct! Dvacet. Možná i víc!

Promnula si oči, ale když je znovu otevřela, chundelatá stvoření tam pořád stála a dál se nevzrušeně pásala na jejím trávníku. Pak jedno z nich zdvihlo hlavu.

Lacey se s ovcí střetla očima a navzájem se probodávaly pohledem, dokud zvíře nakonec nezaklonilo hlavu a nevydalo jedno dlouhé, pronikavé, truchlivé zabečení.

Lacey přemohl záchvat smíchu. Nedokázala si představit dokonalejší způsob, jak začít svůj nový život p. D. Její pobyt ve Wildforshiru jí najednou nepřipadal ani tak jako dovolená, jako spíš stvrzení nějakého úmyslu, navrácení k sobě samé nebo snad odhalení úplně nového já, jež dosud nepoznala. Ať už ten pocit znamenal cokoli, naplnil jí žaludek praskajícími bublinkami, jako by ji někdo nalil šampaňským (nebo to možná byl jet lag —podle svých vnitřních hodin si právě pořádně přispala). Tak či tak, Lacey se nemohla dočkat, až uvidí, co jí nadcházející den přinese.

Zničehonic se jí zmocnila nadšená touha po dobrodružství. Včera ji probudily obvyklé zvuky new yorské dopravy; dnes neodbytné bečení. Včera cítila vůni čerstvě vypraného prádla a čistících prostředků. Dnes prach a moře. Lacey vzala veškerou všednost svého starého života a rozcupovala ji na kousky. Jako

nově svobodná žena měla náhle pocit, že jí svět leží u nohou. Chtěla ho probádat! Objevovat! Učit se! Náhle ji zalila taková radost ze života, jakou necítila od té doby... no, od té doby, co odešel její otec.

Lacey potřásla hlavou. Nechtěla myslet na smutné věci. Nehodlala si nechat tento nově nalezený pocit štěstí ničím kazit. Dneska ten pocit popadne a za nic na světě se ho nepustí. Dnes je volná.

Zatímco se snažila nevšimat si hlasitého kručení v břicho, pokusila se osprchovat ve velké oválné vaně. Použila onen podivný nástavec, který byl připevněný ke kohoutku a který vypadal jako hadice, a opláchla se podobným způsobem, jakým lidé umývají zablácené psy. Voda se z vteřiny na vteřinu měnila z teplé na ledovou a trubky neustále rachotily klink-klink-klink. Ve srovnání s tvrdou vodou, na jakou byla Lacey zvyklá z New Yorku, na ni ovšem jemnost zdejší vody působila jako drahý zvlhčující balzám, jenž hýčká celé její tělo, a tak si sprchu užívala, i když ji sem tam překvapil studený proud, z něž se jí rozcvakaly zuby.

Jakmile ze sebe smyla všechnu tu špínu z letiště a znečištěného ovzduší velkoměsta—až se jí kůže doslova leskla—osušila se a vklouzla do oblečení, které si koupila na letišti. Na vnitřní straně obrovské skříně do Narnie viselo velké zrcadlo. Lacey se před něj postavila, aby zhodnotila svůj vzhled. A nebyl to pěkný pohled.

Lacey se zašklebila. Vybrala si svůj outfit z obchodu s plážovým oblečením, protože usoudila, že neformální oděv

bude pro její přímořskou dovolenou nejvhodnější. Ačkoli však usilovala o plážovou ležérnost, výsledkem byla spíš nedbalá fádnost levného obchodu. Běžové kalhoty jí nohy obepínaly trochu příliš těsně, v bílé mušelínové halence se skoro ztrácela a nekvalitní lodičky se na ulice dlážděné kočičími hlavami hodily ještě méně, než její pracovní podpatky! V první řadě dnes bude muset investovat do nějakého pořádného oblečení.

Zakručelo jí v žaludku.

V druhé řadě, opravila se v duchu a poplácala se po břichu.

Vydala se po schodech dolů do kuchyně. Po zádech jí z mokrých vlasů stékaly kapky vody. Pohled z okna jí prozradil, že ze stáda ovcí, které se jí ráno vkradly na zahradu, zůstal už jen pár posledních tuláků. Nakoukla do kredence i do ledničky, oboje však zelo prázdnotou. Na to, aby si na snídani zašla do města pro čerstvě upečené dobroty z pekárny, bylo ještě příliš brzy. Bude muset zabít trochu času.

„Zabít trochu času!“ zvolala Lacey a hlas jí přetékal veselím.

Kdy měla naposledy nějaký čas, který by mohla zabíjet? Kdy si vůbec dovolila tolik svobody, aby plynula časem? David vždycky tak přísně organizoval i tu trošku volného času, co měli. Posilovna. Pozdní snídaně. Rodinné závazky. Posezení. Každá „volná“ chvílka byla naplánovaná. Lacey měla okamžik nenadálého prozření: vždyť samotné plánování volného času ho o jeho volnost připravovalo! Tím, že Davidovi dovolila, aby vymýšlel a organizoval, co budou dělat se svým časem, se prakticky nechala spoutat svěrací kazajkou společenských

povinností. V té jasné chvíli se na ni sneslo málem budhistické uvědomění.

Dalajláma by na mě byl tak hrdý, pomyslela si Lacey a radostí zatleskala rukama.

Vtom na zahradě zabečela ovce. Lacey se rozhodla, že svou nově nabytou svobodu využije, aby si zahrála na amatérského detektiva, a vypátrá, odkud sem to stádo ovcí zavítalo.

Otevřela francouzské dveře a vyšla na terasu. Zatímco kráčela po zahradní cestičce, cítila, jak jí na obličejích z ranního vzduchu ulpívají kapičky svěží mořské vody. Dvě chlupaté koule si stále spokojeně pochutnávaly na jejím trávníku. Když ji však uslyšely přicházet, neohrabaně a s nulovou elegancí se vydaly na úprk, dokud nezmizely v mezeře mezi keři.

Lacey je následovala a zvědavě do díry nahlédla. Za zeleným houštím spatřila další zahradu plnou pestrobarevných květin. Takže měla souseda. V New Yorku měla za sousedy podobné páry, jako byli ona a David; rezervované profesionály, jejichž životy sestávaly z časných odchodů před východem slunce a pozdních návratů po jeho západu. Tento soused si ovšem, soudě podle jeho překrásně udržované zahrady, v životě rád užíval toho dobrého. A choval ovce! V Laceyině starém paneláku nebylo jedno jediné zvíře či domácí mazlíček—zanepřázdňení podnikatelé neměli na domácí zvířata čas ani nedisponovali přílišnou touhou obtěžovat se s jejich padající srstí či venkovskými pachy. Ach, jaká krása, že má teď tak blízko k přírodě! Dokonce i pach ovčího hnoje byl oproti přehnaně čistě

bytové jednotce v New Yorku vítanou změnou.

Lacey se narovнала a všimla si, že je tráva v jednom místě udusaná, jako by tudy prošlo mnoho párů nohou, které tu vyšlapaly jakýsi chodníček. Ukázalo se, že vede podél křoví směrem k úbočí útesu. Tam se uprostřed bujné vegetace nacházela sotva postřehnutelná branka. Lacey došla až k ní a otevřela ji.

V úbočí byla vytesaná řada schodů, které se táhly až dolů na pláž. Lacey po nich začala opatrně sestupovat a přitom ji s nadšením napadlo, že vypadají úplně jako z pohádky.

Ivan se vůbec nezmínil, že má přímý přístup na pláž, že jestli ji někdy přepadne nutkání ucítit mezi prsty příjemný písek, může ho uspokojit během pár minut. A to si v New Yorku pochvalovala, že bydlí jen dvě minuty od stanice metra.

Lacey pokračovala po nerovných schodech, dokud neskončily pár desítek centimetrů nad pláží. Pak seskočila. Byl tu tak jemný písek, že její kolena bez problémů pohltila celý nápor dopadu, přestože ho levné lodičky z letiště nijak neztlumily.

Lacey se zhluboka nadechla. Cítila se naprosto nespoutaně a bezstarostně. Tato část pláže byla zcela opuštěná. Nedotčená. Zřejmě je příliš daleko od města a jeho obchodů, takže sem lidé běžně nezabloudí, pomyslela si. Skoro to vypadalo, že má svůj vlastní kus pláže.

Obrátila pohled směrem k městu, odkud do oceánu vybíhalo dlouhé molo. Rázem ji zaplavily vzpomínky na hraní pouťových her a na hlasité arkády, kde jim otec dovolil utrácet jejich

dvoupence. Bylo tam i kino, upamatovala se Lacey, jíž cloumalo vzrušení z navracejících se zážitků z dávné minulosti. Malinké hlediště čítalo jen osm sedaček s hebcí sametovým, červeným čalouněním a od svého založení se prakticky nezměnilo. Táta je tam s Naomi vzal na nějakou podivnou japonskou kreslenou pohádku. Přemítala, kolik dalších vzpomínek jí její výlet do Wilfordshiru přinese. Kolik dalších děr ve své paměti se jí tímto pobytem podaří zalátat?

Jelikož byl právě odliv, šlo vidět i většinu konstrukce pod molem. Lacey zahlédla několik lidí se psy a pár běžců. Město se začínalo probouzet. Možná už tam teď najde nějakou otevřenou kavárnu. Rozhodla se, že půjde do městečka dlouhou cestou kolem moře, a pomalu se tím směrem vydala.

Čím víc se blížila k městu, tím víc útes ustupoval a brzy ho vystřídal silnice a ulice. Jen co vstoupila na promenádu, zasáhla Lacey další nenadálá vzpomínka, tentokrát na trh s plachtovými prodejními stánky, které prodávaly oblečení a šperky a lízací špalky. Řada sprejem nastříkaných číslic na zemi značila jejich jednotlivá stanoviště. Lacey pocítila nával vzrušení.

Odbočila z pláže a zamířila k hlavní ulici—neboli k high street, jak ji nazývali Britové. Na rohu minula Coach House, kde se poprvé potkala s Ivanem, a pak už zahýbala na praporečky ověšenou třídu.

Tolik se to tu lišilo od života v New Yorku. Všechno probíhalo pomalejším tempem. Netroubila zde žádná auta. Nikdo nikoho nepostrkoval. A k Laceyině překvapení byly některé kavárny

skutečně otevřené.

Vešla hned do první, na kterou narazila—nikde žádná řada—a objednala si černé americano a croissant. Káva byla upražená k dokonalosti, s bohatou, čokoládovou příchutí, a máslový croissant z křupavého listového těsta se jen rozplýval na jazyku.

Když teď konečně naplnila svůj žaludek, rozhodla se Lacey, že je načase pořídit si nějaké lepší oblečení. Na opačném konci ulice zahlédla pěkný butik, a tak k němu volným tempem zamířila. Vtom ji však do nosu udeřila nasládlá vůně cukru. Zapátrala očima, odkud přichází, a uviděla, že jeden z právě otevíraných obchodů prodává domácí karamelky. Neschopná odolat vešla dovnitř.

„Dala byste si ochutnávku zdarma?“ nabídl jí muž v růžovobílé pruhované zástěře. Mávl rukou ke stříbrnému podnosu plnému malých kostek v různých odstínech hnědé. „Máme tu originální fudge i fudge s příchutí tmavé čokolády, mléčné čokolády, bílé čokolády, karamelu, toffee, kávy či ovocné směsi.“

Lacey nad tím jen poulila oči. „Můžu je vyzkoušet všechny?“ zeptala se.

„Ale jistě!“

Muž ukrojil z každé kostky kousek a všechny je položil před Lacey, aby ochutnala. Strčila si do pusy první a její chuťové buňky se rozplesaly.

„Vynikající,“ zahuhlala s plnými ústy.

Zkusila další. Nějakým záhadným způsobem byl ještě lepší

než ten předchozí.

Chutnala jeden kousek za druhým a zdálo se jí, že je každý z nich výtečnější a výtečnější.

Sotva spolkla poslední sousto, skoro se ani nenadechla a už hlasitě oznamovala, „To tedy musím poslat svému synovci. Vydrží, když je pošlu poštou do New Yorku?“

Muž se usmál a vytáhl odněkud tenkou kartonovou krabicí vyloženou alobalem. „Pokud je pošlete v naší speciální dodávkové krabici, tak ano,“ ujistil ji se smíchem. „Stal se z toho tak častý požadavek, že jsme si je nechali vytvořit zvlášť k tomuto účelu. Jsou dostatečně úzké, aby se vešly do poštovní schránky a zároveň lehké, takže neutratíte majlant za poštovné. Můžete si tu koupit i známky.“

„To je ale šikovná inovace,“ prohlásila Lacey. „Myslíte opravdu na všechno.“

Muž dal do krabice jednu kostku od každé příchutě, zavřel ji a zalepil balicí páskou a připlácl na ni odpovídající známky. Lacey mu zaplatila a poděkovala, sebrala z pultu balíček, napsala na něj Frankieho jméno a adresu a vhodila ho do tradiční červené poštovní schránky naproti přes ulici.

Jakmile zmizel uvnitř, Lacey si připomněla, že se nechala odvést od svého hlavního úkolu—najít vhodnější oblečení. Právě se chystala znovu vrátit k hledání butiku, když ji zaujala výloha obchodu, který stál vedle poštovní schránky. Byla v ní vyobrazena scenérie wilfordshirské pláže i s molem vystupujícím do moře, až na to, že celý ten obraz tvořily pastelově barevné

makronky.

Lacey okamžitě zalitovala snědeného croissantu a všech těch karamelů, které ochutnala, protože z tohoto lahodného pohledu se jí sbíhaly sliny. Aspoň si výlohu vyfotila a poslala ji do chaty Doyleovic děvčata.

„Můžu vám nějak pomoci?“ ozval se odněkud ze strany mužský hlas.

Lacey se napřímila. Ve dveřích stál majitel obchodu, velice pohledný muž kolem pětatřicítky, s hustými, tmavě hnědými vlasy a ostrou bradou. Zelené oči mu jiskřily a lemovaly je vrásky od smíchu, jež jí okamžitě prozradily, že se jedná o člověka, který si umí užívat života. Jeho opálení napovídalo, že nejspíš často navštěvuje teplejší kraje.

„To já se jen dívám,“ odpověděla Lacey a její hlas přitom zněl, jako by jí někdo svíral hlasivky. „Líbí se mi vaše výloha.“

Muž se usmál. „Tu jsem dělal já. Nechcete zajít dovnitř a ochutnat pár zákusků?“

„Moc ráda bych, ale už jsem jedla,“ vysvětlila Lacey. Cítila, jak se jí croissant, káva i fudge míchají v žaludku a z jejich víření se jí dělalo lehce nevolno. Lacey si náhle uvědomila, co se s ní děje—to jí jen dlouho zapomenutý pocit fyzické přitažlivosti probudil v břiše motýly. Tváře jí rázem zalila horkost.

Muž se zasmál. „Podle vašeho přízvuku poznám, že jste z Ameriky. Takže možná nevíte, že tady v Anglii míváme takzvanou dopolední svačinku. Podává se mezi snídaní a obědem.“

„Tomu nevěřím,“ odvětila Lacey a cítila, jak jí cukají koutky.
„Dopolední svačinka?“

Muž si přitiskl ruku na srdce. „Přisahám, že se nejedná o žádný marketingový trik! Je to zkrátka ideální čas dát si čaj a zákusek nebo čaj a chlebičky nebo čaj a sušenky.“ Rukama přitom ukázal skrze otevřené dveře ke skleněné vitríně plné rozmanitě zdobených sladkostí v celé jejich lahodné kráse. „Nebo všechno dohromady.“

„Hlavně aby byly s čajem?“ popíchl ho Lacey.

„Přesně tak,“ přitakal a v zelených očích se mu leskl uličnický výraz. „Klidně vás nechám ochutnat, než si něco koupíte.“

Lacey nedokázala dál odolávat. Ať už ji dovnitř nalákaly návykové účinky cukru nebo mnohem spíš magnetická přitažlivost toho překrásného mužského exempláře, Lacey podlehla a vešla dovnitř.

Se sbíhajícími slinami dychtivě pozorovala, jak bere prodavač z chlazené prosklené vitríny jakýsi kulatý koláček, plný ho máslem, marmeládou a smetanou a pak ho úhledně krájí na čtvrtiny. Při každém pohybu přitom postupoval s ledabylou teatrálností, takže to vypadalo, jako by předváděl nějaký tanec. Všechny čtyři kousky položil na malý porcelánový talířek a opřený o konečky prstů ho podal Lacey. Svůj naprosto spontánní výstup zakončil okázalým „Et voilà.“

Lacey cítila, jak se jí do tváří znovu žene rumělec. Celé představení mělo silně laškovný podtext. Nebo že by to bylo jen zbožné přání?

Sáhla po jednom kousku na talířku. Muž ji napodobil a ťukl svou čtvrtkou koláčku o její.

„Na zdraví,“ pronesl.

„Na zdraví,“ vypravila ze sebe Lacey.

Strčila si zákusek do pusy. Byla to hotová chuťová senzace. Hustá, sladká smetana. Jahodová marmeláda tak čerstvá, že ji z její ostrosti chuťové buňky lechtaly. A ten koláček! Hutný a máslový, na hranici mezi sladkostí a slaností a tak neskutečně uspokojivý.

Ze všech těch chutí vzplanula v Laceyině paměti další vzpomínka. S tátou, Naomi a mámou seděli u bílého kovového stolu ve světle prozářené kavárně a nacpávali se smetanovo marmeládovým pečivem. Zasáhla ji vlna příjemné nostalgie.

„Já už tu kdysi byla!“ zvolala Lacey ještě než dožvýkala.

„Opravdu?“ otázal se muž pobaveně.

Lacey nadšeně přikývla. „Navštívila jsem Wilfordshire jako dítě. Tohle je vdolek, že ano?“

Muž s upřímným zájmem povytáhl obočí. „Ano. Dřív tuto cukrárnu vlastnil můj otec. Vdolky dělám pořád podle jeho speciálního receptu.“

Lacey zalétla pohledem k oknu. Ačkoli se v něm nyní nacházela vestavěná dřevěná lavice se světle modrou poduškou a rustikálním stolem ze stejného dřeva, dokázala si v duchu téměř přesně vybavit, jak to tu vypadalo před třiceti lety. Najednou měla dojem, jako by se do té chvíle přenesla v čase. Skoro cítila, jak ji vzadu na krku chladí lehký vánek, jak má prsty

ulepené od marmelády a jak jí z jamek ve skrčených kolenou stéká pot... Dokonce si pamatovala i smích, smích jejích rodičů a bezstarostné úsměvy, které jim zdobily obličej. Byli tehdy tak šťastní, nebo ne? Nepochybovala, že to všechno bylo opravdové. Tak proč se to tak pokazilo?

„Jste v pořádku?“ ozval se mužův hlas.

Lacey se s trhnutím vrátila do přítomnosti. „Ano. Omlouvám se, na chvíli jsem se zatoulala v myšlenkách. Chuť toho vdolku mě vrátila o třicet let zpátky.“

„No, teď si budete muset dát dopolední svačinku,“ poznamenal muž se smíchem. „Podaří se mi vás nalákat?“

Lacey se při jeho slovech rozechvělo celé tělo a ona pojala důvodné podezření, že by mu zřejmě kývla na cokoli, co by jí navrhl tím půvabným přízvukem a se svými svůdnými, laskavými očima. Přikývla tedy, protože náhle zjistila, že na to, aby dokázala zformulovat nějaká slova, má příliš sucho v krku.

Potěšeně si zamnul ruce. „Výborně! Hned vám to vše připravím. Čeká vás plnohodnotný anglický zážitek.“ Už už se otáčel, když vtom se zarazil a ohlédl se na ni. „Mimochodem, já jsem Tom.“

„Lacey,“ odpověděla a připadala si jako poblázněná školačka.

Zatímco se Tom činil v kuchyni, Lacey se posadila na lavici v okně. Snažila se vybavit si další vzpomínky na dobu, kterou tu v minulosti strávila, nebylo však co dalšího si připomínat. Jen chuť vdolků a smích celé rodiny.

O chvíli později se krasavec Tom objevil s podnosem

plným vdolků, sendvičů bez kůrky a vybraných pestrobarevných košíčků. Postavil ho na stůl a vedle něj položil konvičku s čajem.

„To přece všechno nikdy nesním!“ zhrozila se Lacey.

„To je pro dva,“ vysvětlil Tom. „Na účet podniku. Je neslušné nechat na prvním rande platit dámu.“

Posadil se těsně vedle ní.

Jeho přímočarost Lacey zaskočila. Cítila, jak se jí zrychlil tep. Bylo to už dávno, co s nějakým mužem naposledy hovořila laškovným tónem. Opět se vrátila do role zabouchlé školačky. Zvláštní. Možná že to tak v Británii prostě fungovalo. Třeba se tak chovali všichni Angličané.

„První rande?“ zopakovala.

Než stihl Tom odpovědět, vyrušil je zvonek nad vchodem. Dovnitř se nahrnula skupinka asi deseti japonských turistů. Tom vyskočil na nohy.

„A jéje, zákazníci.“ Pohlédl na Lacey. „Necháme to rande na jindy, nevádí?“

S tou samou neochvějnou sebejistotou zmizel za pultem a Lacey osaměla, slova stále zadržnutá v hrdle.

Obchod byl teď nacpaný turisty, takže v něm zavládl ruch a halas. Lacey do sebe házela svou dopolední svačinku a přitom se snažila jedním okem neustále pokukovat po Tomovi. Ten měl ale plné ruce práce s obsluhováním davu zákazníků a přípravou jejich objednávek.

Když dojedla, pokusila se zamávat na rozloučenou, jenže Tom se mezitím vzdálil do kuchyně a neviděl ji.

Lacey zamířila s lehkým zklamáním a extrémně plným žaludkem ven z cukrárny a zpět na ulici.

Vtom se zastavila. Očima spočinula na prázdné výloze naproti cukrárny. Vyvolala v ní tak silné emoce, až jí to doslova vzalo dech. Ten obchod předtím něco byl, něco, co se snažilo vymanit z nejhlubších koutů jejích dětských vzpomínek. Něco, co si žádalo, aby si výlohu lépe prohlédla.

Kapitola čtvrtá

Lacey nahlížela prázdnou výlohou do obchodu a pátrala v paměti, jaké vzpomínky to v ní jen mohlo rozvířit. Nedařilo se jí však přijít na nic konkrétního. Spíš to v ní probudilo jakýsi pocit; byl hlubší než nostalgie a trochu připomínal zamilování.

Skrze sklo viděla, že potemnělý obchod zeje prázdnotou. Podlahu tvořila bledá dřevěná prkna. V četných výklencích se rýsovaly řady vestavěných polic a regálů a u jedné zdi stál velký dřevěný stůl. Ze stropu visel starožitný mosazný lustr. Drahý, soudila Lacey. Ten tu musel určitě zůstat omylem.

Lacey si v tu chvíli všimla, že dveře obchodu nejsou zamčené. Nedokázala se zastavit. Vešla dovnitř.

Přivítal ji kovový pach s příměsí prachu a plísně. Lacey okamžitě přepadla další vlna nostalgie. Přesně takový pach znala ze starožitnictví svého otce.

Naprosto jeho obchod milovala. Jako dítě tam trávila celé hodiny; proplétala se bludištěm různorodých pokladů, hrála si se starými, strašidelnými panenkami z porcelánu, četla všechny možné sběratelské komiksy pro děti, od Buntyho přes Beana až po nesmírně vzácná a cenná původní vydání Medvídka Rudíka. Ze všeho nejraději si ale prohlížela jednotlivé tretky a představovala si, jaký život a jakou povahu asi měli jejich někdejší majitelé. Byla to nekonečná zásoba krámů a harampádí, nejrůznějších věciček a udělátek a z každého z nich se vznášelo

úplně stejné aroma kovu, prachu a plísně, jaké jí vnikalo do chřípí právě teď.

Přesně, jako když se v ní při prvním pohledu na přímořskou Crag Cottage znovu probudil dětský sen bydlet u moře, ji nyní opět zaplavila dětská touha otevřít si vlastní podnik.

Dokonce i uspořádáním se obchod podobal bývalé prodejně jejího otce. Zatímco se rozhlížela kolem, vystávaly z nejhlubších zákoutí její paměti dávno zapomenuté výjevy a překrývaly vše, co měla před očima, jako kdyby na obraz položila průsvitný papír. Najednou viděla, jak se police prohýbají pod překrásnými památkami—zejména kuchyňskými potřebami z viktoriánského období, o něž se její otec obzvláště zajímal—a na pultu si dokázala přesně vybavit velkou mosaznou pokladnu; takovou tu neforemnou, staromódní kasu se ztuhlými klávesami, na jejímž používání její otec trval, protože „pomáhá udržovat bystrou mysl“ a člověk si „zdokonalí své mentální matematické schopnosti“. Nepřítomně se usmála otcovu hlasu, který jí zněl v uších, a obrázkům a vzpomínkám, jež se jí promítaly před očima.

Lacey se natolik ztratila ve vlastním snění, že ani nezaslechla, jak se k ní ze zadní místnosti blíží kroky. Stejně tak si nevšimla ani muže, jemuž kroky patřily a jenž se nyní—se zamračeným obličejem—vynořil ze dveří a zastavil se vedle ní. Až když ucítila poklepání na rameno, uvědomila si, že není sama.

Srdce jí v hrudi poskočilo. Lacey překvapením málem zakřičela a vyletěla z kůže, místo toho se ale otočila a pohlédla

cizinci do tváře. Postarší muž, řídnoucí bílé vlasy, pod zářivě modrýma očima napuchlé fialové kruhy.

„Můžu vám nějak pomoci?“ obořil se na ni muž nepřátelsky a nevrle.

Lacey se rukou chytila za hrud'. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že jí na rameno nepoklepal duch jejího otce a že už není dítě a nestojí v jeho starožitnictví, ale že je dospělá žena na dovolené v Anglii. Dospělá žena, která se právě dopustila neoprávněného vstupu na cizí pozemek.

„Ach můj bože, já se tak strašně omlouvám!“ zvolala. „Nevěděla jsem, že tu někdo je. Dveře byly odemčené.“

Muž na ni zíral s nepokrytým skepticismem. „Copak nevidíte, že je obchod prázdný? Není tu co nakupovat.“

„Já vím,“ pokračovala Lacey o překot v zoufalé snaze očistit své jméno a zbavit starého pána toho zamračeného výrazu. „Když já si nemohla pomoci. Tolik mi to tady připomínalo obchod mého otce.“ Laceyiny oči se k jejímu vlastnímu údivu zalily slzami. „Od malička jsem ho neviděla.“

Mužovo chování se rázem zcela změnilo. Jeho mrzutý, podezřívavý tón byl náhle tentam a vystřídal ho milý, laskavý hlas.

„Ale ale, no tak,“ řekl vlídně a potřásl hlavou, zatímco si Lacey spěšně utírala slzy. „To je v pořádku, děvenko. Váš otec vlastnil podobný obchod?“

Lacey rychle upadla do rozpaků; neměla v úmyslu si před tímto mužem vylívat své emoce. Navíc si také připadala

nesmírně provinile, protože místo aby zavolal policii a vykopl ji ze svého soukromého pozemku, zareagoval jako zkušený terapeut a aniž by ji soudil, nabídl jí soucit, podporu a zájem. Nedokázala se však ovládnout. Dala průchod svým pocitům a nic neskrývala.

„Prodával starožitnosti,“ vysvětlovala a při té vzpomínce se jí na rtech znovu rozehrál úsměv, přestože jí po tvářích dál kanuly slzy. „Když jsem ucítila, jak to tady voní, přemohla mě nostalgie a všechno se mi to začalo vracet. Jeho obchod byl dokonce i podobně rozvržený.“ Ukázala směrem ke dveřím do zadní místnosti, odkud musel muž přijít. „Tu zadní místnost jsme používali jako sklad, vždycky z ní ale chtěl udělat aukční síň. Byla hrozně dlouhá a vzadu se z ní vycházelo na zahradu.“

Muž se rozesmál. „Pojďte se podívat. Naše zadní místnost je taky dlouhá a taky se z ní vychází na zahradu.“

Lacey jeho soucit dojal, a tak pána následovala protějšními dveřmi dozadu. Místnost byla opravdu dlouhá a úzká a připomínala jí vlakový vagón. Byla také téměř úplně totožná s místností, o níž její otec snil, že v ní bude jednou pořádat aukce. Bez zastavení jí prošli a pak už Lacey vykročila do okouzující zahrady. I ta se rozprostírala spíš do délky, než do šířky; od dveří musela sahat dobrých patnáct metrů. Všude v ní rostly barevné květiny a strategicky rozesazené stromy a keře ji zahalovaly přesně správným množstvím stínu. Od zahrady vedlejšího obchodu ji dělil jen půl metru vysoký plotek. Kontrast mezi sousedními pozemky ovšem snad ani nemohl být větší—

na rozdíl od perfektní zahrady, v níž právě stála, se zdálo, že vedlejší podnik používá tu svou jen jako skladiště, neboť tam stálo několik velkých, ošklivých, šedých plastových budek a řada popelnic, které jí na kráse nijak nepřidávaly.

Lacey obrátila svou pozornost zpět k pěkné zahradě.

„To je neuvěřitelné,“ rozplývala se.

„Ano, je to překrásné místo,“ přitakal muž, zvedl převržený květináč a vrátil ho na své místo. „Předchozí nájemníci tu měli obchod s potřebami pro dům a zahradu.“

Lacey v jeho hlase pohotově zaznamenala melancholický podtón. Uvědomila si, že skleník, na který se dívá, má dveře dokořán a po zemi jsou rozházené rostliny, jejich stonky zašlapané, hlína z květináčů rozmazaná po celé podlaze. Probudila se v ní zvědavost. Poničené květiny působily v jinak pečlivě udržované zahradě poněkud nemístně. Myšlenky se jí rázem stočily od otce k danému okamžiku.

„Co se tu stalo?“ optala se.

Starší muž se zatvářil zkroušeně. „Proto jsem tady. Dnes ráno mi volala sousedka, že to tu vypadá, jako by to tu přes noc vypakovali.“

Lacey zalapala po dechu. „Vykradli je?“ Její mysl si s půvabným, poklidným přímořským městečkem Wilfordshire nedokázala představu zločinu dost dobře spojit. V jejích očích se na takovém místě nemohli potýkat s ničím horším, než že místní darebáci ukradli čerstvě upečený koláč, který někdo položil na okenní římsu, aby vychladnul.

Muž zavrtěl hlavou. „Ne, ne, ne. Odešli. Sbalili si věci a vypařili se. Ani nedali výpověď. A nechali mi všechny své dluhy. Nezaplacené účty. Kopu faktur.“ Znovu smutně potřásl hlavou.

Lacey poznatek, že se obchod vyprázdnil teprve toho rána, šokoval, stejně jako i skutečnost, že se nechtěně připletla do odvíjející se situace a omylem se stala součástí záhadného příběhu, který sotva započal.

„To je mi moc líto,“ pronesla a upřímně s mužem soucítila. Nyní byla řada na ní, aby si zahrála na terapeutku a splatila pánovi jeho vlídnost. „Zvládnete se s tím vypořádat?“

„Popravdě ani ne,“ přiznal sklíčeně. „Budeme to tu muset prodat, abychom vyrovnali všechny účty, a se ženou jsme upřímně řečeno na takové starosti příliš staří.“ Poklepal si na hrudní kost, jako by chtěl naznačit slabost srdce. „Bude to ale zatracená škoda se s tímhle místem loučit.“ Hlas se mu zlomil. „Máme ho v rodině už celá léta. Miluju to tady. Svého času jsme tu měli pár velice zajímavých nájemníků.“ Uchechl se a oči se mu zamlžily vzpomínkami. „Ale kdepak. Znovu už se do toho kolotoče nemůžeme pouštět. Je to příliš velká námaha.“

Ze smutku v jeho hlase se Lacey lámalo srdce. V jak strašné louži se to ocitli. V jak příšerné situaci. Hluboký soucit, jenž k muži chovala, jen umocňovalo její vlastní postavení a způsob, jakým byla neprávem připravena o život, který si v New Yorku vybudovala s Davidem. Pocítila náhlou zodpovědnost mužovy potíže napravit.

„Já si od vás ten obchod pronajmu,“ vybreptla. Slova se jí z

úst vyhrnula dřív, než její mozek dokázal pochopit, co to říká.

Pánovo bílé obočí vylétlo s očividným překvapením vzhůru. „Promiňte, co jste to právě řekla?“

„Já si ho pronajmu,“ zopakovala Lacey rychle, než se do toho stihla vložit logická část její mysli a rozmluvit jí to.

„Nemůžete ho prodat. Má v sobě příliš mnoho historie, sám jste to povídal. Příliš velkou citovou hodnotu. A mně se dá stoprocentně důvěřovat. A mám zkušenosti. Svým způsobem.“

Hlavou jí probleskla myšlenka na letištní policistku s tmavým obočím, která jí připomínala, že bude k práci potřebovat vízum, a na to, jak ji vehementně ujišťovala, že práce je to poslední, co v Anglii hodlá dělat.

A co Naomi? Její práce pro Saskii? Co bude s tím vším?

Na ničem z toho najednou nezáleželo. Ten pocit, co se Lacey zmocnil, když jí na obchod poprvé padl zrak, se dal přirovnat k lásce na první pohled. Šla do toho po hlavě.

„No? Tak co myslíte?“ chtěla vědět.

Starý muž vypadal poněkud ohromeně. Lacey mu to nemohla mít za zlé. Tahle podivná Američanka, vymóděná v posledních výstřelcích laciného obchodu, ho žádá, aby jí pronajal svůj obchod, který už se rozhodl prodat.

„No... já...“ začal. „Bylo by pěkné, kdyby zůstal v rodině o něco déle. Teď navíc vzhledem k situaci na trhu stejně není nejlepší doba na prodej. Nejdřív si ale budu muset promluvit se svou ženou, Marthou.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Lacey. Rychle naškrábala na kus

papíru své jméno a číslo a podala mu ho. Samotnou ji překvapilo, jak sebevědomě si počíná. „Nechte si tolik času na rozmyšlenou, kolik potřebujete.“

Koneckonců si ještě stejně musela obstarat vízum a vymyslet obchodní plán, zařídit finance a inventář a vlastně taky všechno ostatní. Možná by bylo nejlepší začít zakoupením výtisku Průvodce řízením obchodu pro natvrdlé.

„Lacey Doyleová,“ přečetl muž z papírku její jméno.

Lacey přikývla. Před dvěma dny jí to jméno bylo cizí. Nyní jí opět připadalo, že jí patří.

„Já jsem Stephen,“ představil se.

Potřásli si rukama.

„Budu se těšit na váš telefonát,“ prohlásila Lacey.

Vyšla z obchodu a hrud' se jí nadouvala napjatým očekáváním. Jestli se Stephen rozhodne jí prodejnu pronajmout, bude její pobyt ve Wilfordshiru mnohem trvalejší, než plánovala. Ta myšlenka by ji měla děsit. Místo toho z ní však měla radost. Připadalo jí to správné. Víc než správné. Připadalo jí to jako osud.

Kapitola pátá

„Já myslela, že to má být dovolená!“ vybuchl Naomin rozběsněný hlas na druhé straně telefonu, který Lacey tiskla mezi uchem a ramenem.

Povzdechla si a nechala svou sestru pokračovat ve své tirádě, aniž by ji pořádně poslouchala. Místo toho tūkala do počítačové klávesnice v městské knihovně ve Wilfordshiru, aby zkontrolovala stav své internetové žádosti o změnu turistického víza na podnikatelské.

Po svém setkání se Stephenem se Lacey vrhla do svědomitého průzkumu, z něhož zjistila, že jako člověk, který mluví plynulou angličtinou a v bance má zdravé množství kapitálu, potřebuje už jen solidní obchodní plán. S tím měla díky Saskii a jejím sklonům házet na ni povinnosti, jež byly daleko za hranicemi Laceyina platového stupně, bohaté zkušenosti. K sesumírování a odeslání plánu jí tedy stačilo pouhých pár večerů. Celý proces přitom proběhl zcela hladce a bez jakýchkoli zádrhelů, což ji znovu utvrdilo v přesvědčení, že její zbrusu nový život musí být přáním vesmíru.

Počítač ji přihlásil do oficiálního portálu britské veřejné správy, kde spatřila, že její žádost ještě stále „čeká na vyřízení“. Tak zoufale se chtěla pustit do práce, že se nedokázala ubránit mírnému zklamání. Pak obrátila své soustředění opět k Naominu hlasu, který jí nadále spílal do ucha.

„NEMŮŽU uvěřit, že se stěhuješ!“ křičela na ni sestra.
„Natrvalo!“

„Není to natrvalo,“ vysvětlovala Lacey klidně. Za ta léta se naučila nenechat se Naominými náladami strhnout. „Vízum je jenom na dva roky.“

A jéje. Špatný tah.

„DVA ROKY?“ zařvala Naomi a její hněv nyní dosahoval bodu varu.

Lacey obrátila oči v sloup. Bylo jí naprosto jasné, že rodina její rozhodnutí nepodpoří. Naomi potřebovala, aby jí v New Yorku dělala chůvu, a máma si z ní prakticky dělala zvířátko pro emocionální podporu. Radostnou zprávu, kterou napsala na chatu Doylovic děvčata, tudíž přijaly zhruba se stejným potěšením jako atomovou bombu. Přestože od té chvíle uběhlo už několik dní, Lacey se pořád musela vypořádávat s jejími následky.

„Ano, Naomi,“ odpověděla zklamaně. „Dva roky. Řekla bych, že si to zasloužím, nemyslíš? Čtrnáct let jsem věnovala Davidovi. Patnáct své práci. New York si mě přivlastnil na třicet devět let. Řítím se ke čtyřicítce, Naomi! Opravdu mám žít celý svůj život na jednom místě? Mít jedinou kariéru? Být s jediným mužem?“

V hlavě se jí při těch slovech vynořil Tomův pohledný obličej a Lacey cítila, jak jí hned začínají hořet tváře. Měla tolik práce se zařizováním svého potenciálního nového života, že se do cukrárny zatím nevrátila—její prvotní představy o lenivých snídaních na terase dočasně nahradil banán za chůze

a předchystané frappuccino ze sámošky. Vlastně si teprve teď uvědomila, že pokud to se Stephenem a Marthou opravdu vyjde, bude si pronajímat obchod přímo naproti Tomovi, takže ho přes výlohu uvidí každý den. Při tom pomyšlení se jí vnitřnosti sevřely potěšením.

„A co Frankie?“ lamentovala Naomi, čímž Lacey přivedla zpátky do reality.

„Poslala jsem mu karamelky.“

„Potřebuje svoji tetičku!“

„Pořád ji má! Nejsm mrtvá, Naomi. Jen budu na chvíli bydlet v zahraničí.“

Její mladší sestra zavěsila.

Třicet šest a táhne jí na šestnáct, pomyslela si Lacey kysele.

Vrátila telefon do kapsy, když vtom koutkem oka postřehla, že na obrazovce něco přeskočilo. Stav její žádosti se změnil z „čeká na vyřízení“ na „schválena“.

Lacey zapištěla, vyskočila ze židle a pěstí proťala vzduch. Ostatní postarší obyvatelé, kteří na počítačích v knihovně hráli solitaire, na ni vyděšeně zírali.

„Pardon!“ vyhrkla Lacey a snažila se krotit své nadšení.

Sesunula se zpátky na židli a úžasem nemohla popadnout dech. Zvládla to. Jejímú plánu svítí zelená. A všechno to proběhlo tak bezproblémově, že se Lacey nemohla zbavit podezření, že v tom měl prsty osud...

Až na to, že ovšem zbývala ještě jedna překážka. Stephen a Martha museli přistoupit na to, aby si jejich obchod pronajala.

Lacey se potulovala okolo centra města plná úzkosti. Nechtěla se od obchodu příliš vzdalovat, protože jen čekala na Stephenův telefonát a jakmile ho dostane, bez prodlení tam nakráčí s šekovou knížkou a perem a tu zatracenou smlouvu podepíše, než jí její sabotérské já začne vykládat, že na to nemá. Lacey měla ovšem mimořádný talent na nakukování do výloh, a tak se pustila do důkladné prohlídky všeho, co město nabízelo. Jak se tak loudala ulicí, její levné lodičky z letiště se zasekly mezi kočičími hlavami, takže zavravorala a zvrtila si kotník. V tu chvíli si uvědomila, že je nejvyšší čas zbavit se své laciné módy, zvláště pokud chce, aby ji lidé jako potenciální novou podnikatelku brali vážně.

Zamířila k butiku, který stál hned vedle prázdného obchodu, o němž doufala, že bude již brzy její.

Aspoň se rovnou seznámím se sousedy, napadlo ji.

Vešla dovnitř a zjistila, že se jedná o velice minimalisticky vyhlížející podnik, jenž prodává jen pár vybraných kusů oblečení. Žena za pultem při jejím příchodu vzhlédla, přelétla očima Laceyin outfit a pohrdavě zvedla nos. Byla hubená jako vyžle a na tváři se jí zračil strohý výraz, hnědé vlnité vlasy však měla upravené úplně stejně jako Lacey. Ve svých černých šatech by se prodavačka mohla vydávat za její zlou, naklonovanou verzi, pomyslela si Lacey pobaveně.

„S čím vám můžu pomoci?“ zeptala se žena tenkým, nepřijemným hláskem.

„S ničím, děkuji,“ odpověděla Lacey. „Vím přesně, co chci.“

Sundala z věšáku dvoudílný kostýmek stejného typu, jaký nosívala v New Yorku, ale pak se zarazila. Opravdu se chtěla opakovat? Oblékat se jako žena, kterou byla doposud? Nebo se chtěla stát někým jiným, novým?

Obrátila se k prodavačce. „Vlastně byste mi možná mohla trochu pomoci.“

Žena vyšla zpoza pultu a přistoupila k Lacey, dál se na ni ovšem dívala zcela bez zájmu. Očividně usoudila, že plýtvá jejím časem—jak by si někdo v tak laciném oblečení mohl dovolit nakupovat v takovémhle butiku? – a Lacey se nemohla dočkat, až jí před kritickým obličejem zamává svou plastovou kartou.

„Potřebuji něco do práce,“ vysvětlovala Lacey. „Formálního, ale ne příliš upjatého, rozumíte?“

Žena zamrkala. „A jaké máte povolání?“

„Starožitnosti.“

„Starožitnosti?“

Lacey přikývla. „Jo. Starožitnosti.“

Žena něco vybrala a podala jí to. Byl to moderní oděv, z něžž čišela jistá originalita, a měl lehce androgynní střih. Lacey si ho odnesla do kabinky, aby vyzkoušela, jak jí sedne. Odraz v zrcadle jí na rtech vykouzlil úsměv. Vypadala—nedalo se to říct jinak—senzačně. Prodavačka možná měla škleb nestvůry, muselo se jí však nechat, že má dokonalý vkus a obdivuhodnou

schopnost rozpoznat, jaký stříh bude člověku lichotit.

Lacey vystoupila z kabinky. „Nemá chybu. Vezmu si ho. A čtyři další v různých barvách.“

Prodavaččino obočí vystřelilo vzhůru rychlostí katapultu. „Promiňte?“

Lacey začal zvonit telefon. Z displeje na ni blikalo Stephenovo číslo.

Poskočilo jí srdce. Je to tady! Telefonát, na který tak netrpělivě čekala! Telefonát, který rozhodne o její budoucnosti!

„Vezmu si ho,“ zopakovala Lacey směrem k prodavačce, ačkoli náhle nervozitou sotva dýchala. „A čtyři další v libovolných barvách, které si myslíte, že mi budou slušet.“

Žena se zmateným výrazem odkráčela dozadu—k těm ošklivým šedým úložným budkám, pomyslela si Lacey—aby jí obstarala zbylé kostýmky.

Lacey vzala telefon. „Stephene?“

„Dobrý den. Lacey? Jsem tu s Marthou. Nechtěla byste se stavit k nám do obchodu, abychom si trochu popovídali?“

Podle jeho tónu to znělo slibně. Lacey nedokázala zadržet úsměv.

„Ale jistě. Za pět minut jsem tam.“

Prodavačka se vrátila a v rukou nesla nálož oblečení. Lacey neušlo, že zvolila ideální paletu barev—tělovou, černou, námořnickou modrou a starorůžovou.

„Chcete si je zkusit?“ zeptala žena za pultem.

Lacey zavrtěla hlavou. Potřebovala si teď pospíšit a nemohla

se dočkat, až bude mít nákup za sebou a bude moct přeběhnout k sousedům. Nepřestávala se ohlížet k východu za sebou.

„Kdepak. Jestli jsou stejné jako tenhle, budu vám věřit, že mi padnou. Můžete mi je prosím vás namarkovat?“ Mluvila rychle. Rostoucí netrpělivost byla v jejím hlase doslova slyšet. „Jo a tenhle si nechám na sobě.“

Na prodavače šlo vidět, že se jí způsob, jakým se jí Lacey snaží popohnat, vůbec nelíbí. Jako by to dělala naschvál, markovala pomalu položku po položce a každý kus oblečení pečlivě balila do hedvábného papíru.

„Počkejte!“ vyhrkla Lacey, když žena vytáhla papírovou tašku, aby do ní oblečení naskládala. „Nemůžu s sebou přece mít nákupní tašku. Budu potřebovat kabelku. Nějakou pěknou.“ Přejížděla očima po řadě tašek na polici za ženinou hlavou. „Mohla byste mi vybrat nějakou, co se mi bude hodit k těm kostýmům?“

Z pohledu na prodavaččin výraz by člověku nikdo nemohl mít za zlé, kdyby si myslel, že obsluhuje uprchlici z blázince. Přesto se otočila, pozorně si prohlédla všechny vystavené tašky a nakonec sundala z police velikou psaníčkovou kabelku se zlatou přezkou.

„Paráda,“ ocenila ji Lacey, která už se pohupovala na špičkách jako sprinter, který čeká na startovní výstřel. „Sečtěte mi to.“

Žena uposlechla jejího příkazu a začala do kabelky opatrně schovávat zabalené oblečení.

„Takže to bude—“

„BOTY!“ přerušil ji znenadání Laceyin výkřik. To má ale děravou hlavu. Právě kvůli svým hloupým lodičkám přece obchod v první řadě vyhledala. „Potřebuji boty!“

Prodavačce se nějakým způsobem podařilo vypadat ještě více otráveně než doposud. Nejspíš si myslela, že si z ní Lacey utahuje a nakonec uteče, aniž by si cokoli koupila.

„Boty máme támhle,“ prohlásila chladně a rukou přitom naznačila, kde je najde.

Lacey obrátila pozornost ke skromné nabídce překrásně tvarovaných podpatků, jaké běžně nosívala v New Yorku, kde se bolavé kotníky považovaly za riziko povolání. Nyní se však věci měly jinak, připomněla si. Nebylo třeba trápit se v obuvi, z níž ji budou bolet nohy.

Pohled jí padl na pár černých polobotek z lakované kůže. Ten bude skvěle ladit s androgynním stylem její nové kolekce kostýmků. Popadla je.

„Tyhle,“ oznámila a položila je na pult před prodavačku.

Žena už se ani neobtěžovala se Lacey ptát, jestli si je chce zkusit, a rovnou je namarkovala. Když na pokladně vyskočila čtyřmístná cena, odkašlala si do dlaně.

Lacey vytáhla kartu, nazula si své nové boty, poděkovala prodavačce a pak z obchodu lehkým krokem přešla do prázdné prodejny vedle. V hrudi se jí vzdouvala naděje, že od Stephena už za pár kratičkových okamžiků převezme klíče a stane se sousedkou té nerudné dámy v butiku, od které si právě zakoupila celou zbrusu novou identitu.

Když vešla, zdálo se, že ji Stephen málem nepoznal.

„Já myslela, žeš říkal, že vypadala trochu potrhle?“ procedila koutkem úst žena, která stála vedle něj. Musela to být jeho žena, Martha. Jestli se pokoušela mluvit potichu, hrozivě se jí to nedařilo. Lacey slyšela každé slovo.

Lacey mávla rukama ke svému outfitu. „Tadá. Říkala jsem vám přece, že vím, co dělám,“ dobírala si ho.

Martha po Stephenovi střelila pohledem. „Čeho ses prosím tě bál, ty starý blázne? Vždyť je to odpověď na naše modlitby! Na nic nečekej a už jí ten pronájem dej!“

Lacey tomu nemohla uvěřit. Jaké štěstí. Rozhodně v tom musel mít prsty osud.

Stephen z tašky rychle vytáhl jakési dokumenty a položil je před ni na pult. Na rozdíl od rozvodových papírů, na něž ve chvíli nepopsatelného zármutku rovněž hleděla s nevěřícíností, vyzařoval z těchto papírů naopak příslib něčeho lepšího, nové příležitosti. Vytáhla pero, to samé, kterým podepsala rozvodové papíry, a stvrdila dokument svým podpisem.

Lacey Doyleová. Majitelka podniku.

Její nový život byl zpečetěn.

Kapitola šestá

Lacey držela v ruku smeták, zametala podlahu obchodu, jehož byla nyní hrdou nájemnicí, a srdce jí přetévalo radostí.

Ještě nikdy takový pocit nezažila. Jako by měla kontrolu nad celým svým životem, celým svým osudem a svou budoucnost držela ve vlastních rukou. Mozek jí běžel na plné obrátky a už stihl zformulovat počátky pěkně velkých plánů. Velkou zadní místnost chtěla na počest otcova snu, který nikdy neuskutečnil, proměnit v aukční síň. Dokud pracovala pro Saskii, zúčastnila se nespočtu aukcí (pravda, na straně kupujících, nikoli prodávajících), nepochybovala ovšem o tom, že se zvládne naučit vše, co k tomu bude potřebovat. Obchod taky ještě nikdy nevlastnila a teď se na ni podívejte. Kromě toho, všechno, co za něco stálo, vyžadovalo trochu úsilí.

V tom okamžiku koutkem oka zaznamenala, jak kolem prochází nějaká osoba, prudce se zastavuje a přes výlohu na ni zírá. Zvedla oči od zametání v naději, že uvidí Toma, místo toho si však uvědomila, že to před ní jako solný sloup stojí žena. A ne jen tak ledajaká žena, Lacey tuhle dámu moc dobře poznávala. Hubená jako vyžle, černé šaty a stejné tmavé, vlnité vlasy jako Lacey. Bylo to její zlomyslné dvojče—prodavačka od vedle.

Žena se vřítla odemčenými dveřmi do obchodu jako vichřice. „Co tady děláte?“ obořila se na Lacey.

Lacey opřela smeták o pult a sebevědomě k ženě natáhla ruku.

„Jmenuji se Lacey Doyleová. Jsem vaše nová sousedka.“

Žena zůstala na její ruku hledět s odporem, jako by byla prolezlá červy. „Cože?“

„Jsem vaše nová sousedka,“ zopakovala Lacey tím samým sebejistým tónem. „Právě jsem podepsala nájemní smlouvu.“

Žena vypadala, jako by ji právě uhodili do tváře. „Ale...“ zamumlala.

„Vy ten butik vlastníte nebo tam jen pracujete?“ zajímala se Lacey ve snaze přivést ohromenou ženu zpět ke svým smyslům.

Žena jako v hypnotickém transu pokývala hlavou. „Vlastním ho. Jsem Taryn. Taryn Maguireová.“ Pak zničehonic potřásla hlavou, zřejmě se konečně vzpamatovala ze svého překvapení, a přinutila se roztáhnout rty v přátelském úsměvu. „No není to příjemné, mít novou sousedku. Je to skvělý prostor, vidíte? A ten nedostatek světla vám jistě také přijde vhod. Alespoň není vidět, jak je to tu zchátralé.“

Lacey odolala nutkání zdvihnout obočí. Léta matčiny pasivní agrese ji naučila nenechat se vyprovokovat.

Taryn se hlasitě zasmála, snad aby zjemnila svůj dvojsmyslný kompliment. „Tak mi povězte, jak se vám povedlo tady získat pronájem? Podle toho, co jsem naposledy slyšela, chtěl Stephen obchod prodávat.“

Lacey pokrčila rameny. „Chtěl. Ale změnil plány.“

Taryn vypadala, jako kdyby spolkla citrón. Oči jí těkaly z jedné strany obchodu na druhou a zvednutý nos, který už nad Lacey dneska jednou ohrnovala, jí nyní sahal málem až do nebe.

Její odpor byl čím dál tím zřetelnější.

„A vy tu budete prodávat starožitnosti?“ dodala.

„Přesně tak. Můj otec se tomu řemeslu věnoval, když jsem byla malá, a tak se na jeho počest vydávám v jeho stopách.“

„Starožitnosti,“ zopakovala Taryn. Představa, že bude mít vedle svého nóbl butiků starožitnictví se jí očividně ani v nejmenším nezamlouvala. Probodávala Lacey očima jako jestřáb. „A to můžete udělat? Jen tak si přeskočit rybník a otevřít si podnik?“

„Pokud máte správné vízum,“ vysvětlila Lacey chladně.

„To je... zajímavé,“ poznamenala Taryn a zjevně pečlivě volila každé slovo. „Chci říct, když se v této zemi cizinec uchází o práci, musí příslušná společnost předložit důkazy, že neexistuje žádný rodilý Brit, který by danou pozici zastal. Jenom mě překvapuje, že ta samá pravidla neplatí i pro provozování podniku...“ V hlase jí zaznívalo čím dál tím silnější opovržení. „A Stephen vám to tu jen tak pronajal, úplné cizince? Poté, co mu obchod vyklidili sotva před nějakými, co, dvěma dny?“ Zdvěřilost, k níž se zprvu nutila, ji nyní rychle opouštěla.

Lacey se rozhodla nijak nereagovat.

„Vlastně to byla šťastná náhoda. Stephen byl zrovna v obchodě, když jsem tu začala čenichat. Zničilo ho, že předchozí nájemník odešel a nechal mu hromadu účtů, a tak nás asi svedly dohromady hvězdy. Já pomáhám mu, on pomáhá mně. Musí to být osud.“

Lacey viděla, jak Taryn brunátní v obličeji.

„OSUD?“ zaječela a pasivní agrese byla tatam, na jejím místě zůstala jen obyčejná agrese. „OSUD? Před měsícem jsem se se Stephenem domluvila, že jestli se obchod uvolní, prodá mi ho! Mám převzít jeho obchod, abych mohla rozšířit svůj vlastní!“

Lacey pokrčila rameny. „Vždyť já ho nekoupila. Pronajímám si ho. Nepochybuji, že si za tím plánem dál stojí a až přijde čas, prodá vám ho. Jenom ten čas nebude nyní.“

„Nemůžu tomu uvěřit!“ stěžovala si Taryn. „Vplujete si sem jakoby nic a dokopete ho k dalšímu pronájmu? A on ho na vás jen tak přepíše, ani ne za pár dní? To jste mu vyhrožovala? Prováděla jste na něm nějaké voodoo?“

Lacey se nedala. „To se budete muset zeptat ho, proč se rozhodl obchod raději pronajmout mně, než ho prodat vám,“ prohlásila, v duchu si však říkala, Možná proto, že jsem milý člověk?

„Ukradla jste můj obchod,“ uzavřela Taryn svůj výbuch.

Nato nasupeně odkráčela a práskla za sebou dveřmi. Dlouhé tmavé vlasy za ní rozzlobeně povlávaly.

Lacey si uvědomila, že její nový život nebude až tak idylický, jak doufala. A že se z jejího vtípku o tom, jak je Taryn její zlomyslné dvojče, vyklubala pravda. No, s tím se dala udělat jediná věc.

Lacey zamkla dveře obchodu a cílevědomě se vydala ulicím směrem ke kadeřnictví. Rázně vpochoďovala dovnitř. Zrzavá kadeřnice seděla zrudně na křesle a listovala si v časopise. Zjevně měla chvílku volna, než jí dojde příští zákazník.

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se a zvedla k Lacey oči.

„Je čas,“ prohlásila Lacey odhodlaně. „Čas jít na krátko.“

I to byl další sen, který se nikdy neodvážila zrealizovat. David její dlouhé vlasy zbožňoval. V žádném případě se však nehodlala dál podobat svému zlomyslnému dvojčeti. Už ani vteřinu. Přišel čas. Čas se ostříhat. Čas zbavit se posledních zbytků té staré Lacey, kterou bývala dřív. Začínala nový život a v něm se bude řídit vlastními novými pravidly.

„Opravdu chcete jít na krátko?“ ujišťovala se žena. „Vypadáte sice přesvědčeně, ale zeptat se musím. Nechci, abyste toho litovala.“

„Ale ano, opravdu,“ přisvědčila Lacey. „Jakmile to udělám, budu mít tři splněné sny za stejný počet dní.“

Žena se usmála a vzala do ruky nůžky. „Tak dobrá. Pojdme z toho udělat hattrick!“

Kapitola sedmá

„Hotovo,“ oznámil Ivan a drápal se zpod skříňky pod kuchyňským dřezem. „Ta dřevá trubka by vám už neměla dělat žádné potíže.“

Vyškrábal se na nohy a rozpačitě přitom tahal za lem svého pomačkaného šedého trička, které se mu vyhrnulo nad sněhobílý pupek. Lacey zdvořile předstírala, že si toho nevšimla.

„Díky, že jste to opravil tak rychle,“ poděkovala Lacey. Byla vděčná, že má tak svědomitého pana domácího, který napraví všechny potíže, jež se v domě vyskytnou—a že se jich vyskytlo hodně—navíc ve velice krátkém čase. Zároveň si však začínala připadat provinile, kolikrát ho do Crag Cottage vytáhla; ona ta cesta na vrchol útesu dala člověku zabrat a Ivan už nebyl nejmladší.

„Dáte si se mnou něco k pití?“ nabídla Lacey. „Čaj? Pivo?“

Předem věděla, že ji čeká záporná odpověď. Ivan byl stydlivý a šlo na něm znát, že si připadá, jako by se vnucoval. I tak se ho vždycky zeptala.

Zasmál se. „Kdepak, děkuji, Lacey. Musím se dneska postarat o obchodní záležitosti. Vždyť víte, jak se to říká, hříšníci neznají odpočinek.“

„To mi povídejte,“ odpověděla. „Dnes ráno jsem do obchodu dorazila v pět ráno a domů jsem se nedostala až do osmi.“

Ivan zkrabatil čelo. „Do obchodu?“

„No jo,“ vyhrkla Lacey překvapeně. „Myslela jsem, že jsem se o tom zmínila, když jste sem posledně přišel, abyste vyčistil ten ucpaný odpad. Otvírám ve městě starožitnictví. Pronajímám si od Stephen a Marthy prázdnou budovu tam, co dřív býval obchod s potřebami pro dům a zahradu.“

Ivan se zatvářil ohromeně. „Já myslel, že jste tady jen na dovolené!“

„Taky že byla. Jenže pak jsem se rozhodla zůstat. Samozřejmě ne v tomhle konkrétním domě. Hned, jak ho budete potřebovat zpátky, najdu si něco jiného.“

„Vůbec ne, já jsem nadšený,“ prohlásil Ivan a skutečně vypadal potěšeně. „Jestli se vám tu líbí, jsem jedině rád, že vás tu mám. Neotravuje vás moc, že to tu kolem vás musím opravovat, že ne?“

„Jsem za to ráda,“ odpověděla Lacey s úsměvem. „Jinak se tu cítím trochu osaměle.“

To pro ni bylo na odchodu z New Yorku nejtěžší. Nešlo o to místo jako takové, ani o byt, ani o důvěrně známé ulice, ale o lidi, které tam nechala.

„Asi bych si měla pořídit psa,“ dodala a zasmála se.

„Hádám tedy, že se svou sousedkou jste se zatím neseznámila?“ nadhodil Ivan. „Moc milá dáma. Výstřední. Má psa, kolii, na nahánění ovcí.“

„S ovcemi jsem se už seznámila,“ sdělila mu Lacey. „Pravidelně mi lezou do zahrady.“

„Aha,“ odvětil Ivan. „Někde musí být díra v plotě. Podívám se

na to. Každopádně dáma od vedle si vždycky dá ráda čaj. Nebo pivo.“ Otcovsky na ni zamrkal, čímž jí připomněl vlastního otce.

„Opravdu? Nebude jí vadit, když se jí na prahu zjeví nějaká úplně cizí Američanka?“

„Gině? Ale kdepak. Ta bude ráda! Zaklepejte na ni. Slibuju, že toho nebudete litovat.“

S tím odešel a Lacey se rozhodla uposlechnout jeho rady. Vydala se tedy k domu své sousedky. „Sousedka“ bylo ovšem poněkud volné označení. Od jejího domu ji dělila přinejmenším pětiminutová procházka po vrcholcích útesů.

Dorazila k chatě, která byla v podstatě jednopatrovou verzí té její, a zaklepała na dveře. Vzápětí uslyšela na druhé straně hlasitý povyk. Na podlaze zacvakaly psí drápy a ženský hlas zvíře napomenul, aby se uklidnilo. Pak se dveře na pár centimetrů otevřely. Vykoukla z nich žena s dlouhými, šedými, kudrnatými vlasy a na svých šedesát let nezvykle dětskými rysy. Na sobě měla lososově zbarvený vlněný svetr a dlouhou květovanou sukni, která sahala až na zem. Vedle ní se škvírou mezi dveřmi urputně snažil protlačit čumák černobílé border kolie.

„Boudicco,“ okřikla žena psa. „Uhni s tím svým frňákem.“

„Boudicca?“ zeptala se Lacey. „To je pro psa zajímavé jméno.“

„Pojmenovala jsem ji po pomstychtivé pohanské válečnici a královně, která se vzbouřila proti Římanům a vypálila Londýn. Ale jak vám můžu pomoci, děvěnko?“

Lacey se žena okamžitě zalíbila. „Jmenuji se Lacey. Bydlím

vedle, tak mě napadlo, že bych se měla zajít představit, když jsem se tu teď zabydlela trochu trvaleji.“

„Vedle? V Crag Cottage?“

„Přesně tak.“

Žena se rozzářila. Rozrazilila dveře dokořán a současně rozpřáhla ruce. „Aj!“ zvolala samou radostí, popadla Lacey a přitiskla si ji k sobě. „Já jsem Georgina Vickersová. Rodina mi říká George, přátelé Gina.“

„A sousedé?“ opáčila Lacey, když ji žena konečně pustila z drtivého objetí.

„Nejlepší bude, když mi budeš říkat Gina.“ Žena ji vzala za ruku a táhla ji k domu. „Tak pojď dál! Pojď dál! Pojď dál! Dám vařit vodu.“

Lacey nezbývalo, než se nechat odtáhnout do chaty. A i když si to v tu chvíli ještě neuvědomovala, větu „Dám vařit vodu“ měla od té doby slýchat víc než často.

„Věřila bys tomu, Boo?“ prohodila žena, zatímco se hnala chodbou s nízkým stropem. „Konečně sousedka!“

Lacey ji následovala do kuchyně. Měla zhruba poloviční rozměry té její a většinu prostoru zabíral velký kuchyňský ostrůvek, který stál přímo uprostřed. Podlahu tvořily tmavě červené dlaždice. Na jedné straně byl dřez a nad ním velké okno, jímž šlo vidět na zahradu plnou květin, za níž se na moři rozbíjely mohutné vlny.

„Zahradničíš?“ zajímala se Lacey.

„Ano. Je to má pýcha a radost. Pěstuju spoustu různých

květin a bylinek na léčbu různých nemocí. Jak šamanka. „Sama se vlastnímu přirovnání zachechtala. „Chceš nějakou zkusit?“ Mávla rukou k řadě jantarově zbarvených skleněných lahviček, které stály natěsnané na provizorní, rozviklané policiče ze dřeva. „Mám tu léky na bolest hlavy, křeče, bolest zubů, revmatismus...“

„Ehm... myslím, že zůstanu u čaje,“ odpověděla Lacey.

„Tak tedy čaj!“ zvolala ta výstřední dáma. S dupotem přešla na opačnou stranu kuchyně a vytáhla z kredence dva hrníčky. „Jaký druh? Anglický snídaňový? Assam? Earl Gray? Lady Gray?“

Lacey neměla tušení, že existuje tolik druhů čaje. Přemýšlela, jaký čaj pila s Tomem na jejich „rande“. Byl výborný. Když na něj teď myslela, znovu se jí to všechno vybavilo.

„Který je tradiční?“ vyptávala se Lacey, protože si nevěděla rady. „Co by se normálně pil ke vdolkům?“

„To bude anglický snídaňový,“ odpověděla Gina a souhlasně přikývla. Našla v kredenci odpovídající dózičku, vylovila odtamtud dva sáčky čaje a vhodila je do nesourodých hrnečků. Pak naplnila konvici a dala ji vařit, načež se opět obrátila k Lacey. V očích jí jiskřila upřímná zvědavost.

„Tak povídej,“ vyzvala ji Gina. „Jak se ti ve Wilfordshiru líbí?“

„Už jsem tu kdysi byla,“ vysvětlovala Lacey. „Přijeli jsme sem na dovolenou, když jsem byla malá. Tehdy jsem si to tu zamilovala, a tak jsem chtěla vědět, jestli to bude mít stejné kouzlo i podruhé.“

„A?“

Lacey pomyslela na Toma. Na obchod. Na Crag Cottage. Na všechny vzpomínky na svého otce, které v ní pobyt rozvířil jako prach, jehož se dvacet let nikdo nedotkl. Koutky úst se jí roztáhly v úsměvu. „Rozhodně.“

„A jak jsi skončila v Crag Cottage?“ zajímala se Gina.

Lacey se jí právě chystala převyprávět, jak v hostinci Coach House náhodou narazila na Ivana, v tu chvíli se však konvice pustila do hlasitého bublání a přehlušila ji. Gina vztyčila prst, aby jí naznačila ať nezapomene, co chtěla říct, a pak se obrátila ke konvici, zatímco se jí border kolie Boudicca nepřetržitě pletla pod nohama.

Gina nalila vařící vodu do hrnků. „Mléko?“ zeptala se a ohlédla se přes rameno skrze zamlžené brýle.

Lacey si vzpomněla, že jí Tom dal malý džbánek s mlékem. „Ano, prosím.“

„Cukr?“

„Jestli se to tak má pít.“

Gina pokrčila rameny. „To záleží na člověku. Já si dávám, ale možná že ty už si sladká dost?“

Lacey se zachichotala. „Jestli si dáváš cukr ty, dám si ho taky.“

„Jasnačka,“ přikývla Gina. „Jedna kostka nebo dvě?“

Lacey ohromeně vykulila oči. „Netušila jsem, kolik toho takový šálek čaje obnáší!“

Gina se rozesmála kdákavým smíchem ježibaby. „Je to forma umění, moje milá! Jedna kostka cukru se považuje za nóbl.“

Dvě kostky už tak kultivované nejsou. Tři? Tomu tady říkáme dělnický čaj.“ Protáhla obličej a pak se znovu zachechtala.

„Dělnický čaj?“ zopakovala Lacey. „To si budu muset zapamatovat.“

Gina dodělala čaj a položila vymačkané sáčky na hromadu dalších použitých sáčků, které ležely na podšálku vedle konvice. Pak postavila hrníčky na vratký kuchyňský stůl. Posadila se, hodila do Laceyina šálku kostku cukru, rozmíchala ji a nakonec čaj postrčila před Lacey.

Lacey si ho s povděkem vzala a opatrně usrkla. Chutnal skoro jako ten, co jí uvařil Tom, jen byl o něco silnější a měl větší říz. Pořád se mu ale blížil dost na to, aby to v ní vyvolalo rozechvělé vzpomínky.

Boudicca si lehla k Gininým nohám a spokojeně vrtěla ocasem.

„Tak, zrovnas mi říkala, jak jsi skončila ve Wilfordshiru,“ navázala Gina na jejich konverzaci tam, kde ji opustily, když je neslušně vyrušila konvice.

„Rozvod,“ vysvětlila Lacey. Radši tu náplast strhnout najednou.

„Ach, má drahá,“ pronesla Gina a soucitně ji poplácala po ruce. „Tím jsem si taky jednou prošla. Příšerné období. To bylo ale ještě v devadesátých letech, abys rozuměla, takže jsem od té doby měla spoustu času se s tím vypořádat.“

„Nikdy ses znovu nevdala?“ zeptala se Lacey a při představě, že by dalších třicet let strávila svobodná a proměnila se ve druhou

Ginu, se jí rozšířily oči.

„Bože, jen to ne! Ulevilo se mi, děvěnko,“ vykládala jí Gina. „Můj manžel byl jako každý druhý muž; nevyzrálý klučina v obleku. Jestli chceš něco vědět, bude ti samotné líp! Takových opletaček a nic z toho.“

Lacey nedokázala zadržet úsměv. „Měli jste děti?“

„Jen jedno, syna,“ řekla Gina a zhluboka si povzdechla. „Rozhodl se jít vojenskou cestou. Bohužel jsme o něj přišli při výkonu služby.“

Lacey zalapala po dechu. „Ach, to je mi moc líto.“

Gina se zarmouceně usmála. „Byl to skvělý kluk.“ Tvář se jí znovu rozjasnila. „Ale to stačí. Jak ti chutná čaj? Na to ve starých dobrých státech asi nejste úplně zvyklí, co?“

„Je výborný,“ pochvalovala si Lacey a opět usrkla. „Uklidňující. Asi ovšem nejsem dost nóbl.“ Přidala si do šálku druhou kostku cukru. „To je lepší.“

Teď chutnal úplně stejně jako ten, co jí připravil Tom. Lacey cítila, jak se v duchu usmívá a přemítá, kdy bude mít příště možnost se s ním vidět.

„Na jak dlouho si pronajímáš Ivanovu chatu?“ chtěla vědět Gina.

„V této chvíli je to na dobu neurčitou,“ vysvětlila Lacey. „Otevírám ve městě obchod. Starožitnictví.“

„Opravdu?“ zvolala Gina. Chovala se velice vstřícně, jako by ji tato cizí žena z Ameriky, co se jen tak zjevila na jejím prahu, skutečně zajímala a chtěla se o ní dozvědět víc.

Lacey přikývla. „Je to můj dávný sen. Můj otec měl starožitnictví, když jsem byla malá. Všechno se to tak nějak sešlo.“

„To je práce vesmíru, to ti povídám,“ poučovala ji Gina. „Říká ti co a jak. Říká ti, že jsi přesně tam, kde máš být.“

Lacey se usmála. Ta myšlenka se jí zamlouvala.

„Odkud budeš brát zboží?“ vyzvídala Gina.

„Hodně jsem se starožitnostmi zabývala v mé předchozí práci u firmy interiérového designu,“ odpověděla Lacey. „Mám seznam obchodů a kontaktů v Británii dlouhý jako moje ruka. Už potřebuju jen auto a budu jezdit po celé zemi, abych si vybudovala skladové zásoby a zaměření. Samozřejmě to pojmu z úhlu interiérového designu, protože ten dobře znám.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.